

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-181-03

Druk nr 2213
Warszawa, 7 listopada 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Informuję także, że projekt przewiduje wydanie aktów wykonawczych wyłącznie przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, w związku z czym akty te są obecnie przez ten organ opracowywane.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Kultury.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia.....

o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji

Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2001 r. Nr 101, poz. 1114, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. 1. Ustawę stosuje się do nadawców ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Nadawcę uważa się za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli spełnia on co najmniej jeden z warunków:

1) ma swoją siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz:

a) decyzje o strukturze i zawartości programu są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub

b) istotna część osób zatrudnionych przy działalności nadawczej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje o strukturze i zawartości programu są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub

c) istotna część osób zatrudnionych przy działalności nadawczej działa zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej,

2) decyzje o strukturze i zawartości programu są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz istotna część osób zatrudnionych przy działalności nadawczej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a nadawca ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej,

- 3) rozpoczął rozpowszechnianie programu zgodnie z prawem Rzeczypospolitej Polskiej i utrzymuje stabilne i efektywne związki gospodarcze z Rzeczpospolitą Polską, chyba że:
 - a) zarówno siedziba nadawcy znajduje się w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jak i decyzje o strukturze i zawartości programu są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub
 - b) istotna część osób zatrudnionych przy działalności nadawczej działa w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w którym nadawca ma swoją siedzibę lub decyzje o strukturze i zawartości programu są podejmowane na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.
3. Nadawcę uważa się także za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli istotna część osób zatrudnionych przy działalności nadawczej działa na jej terytorium oraz nadawca:
 - 1) ma swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje o strukturze i zawartości programu są podejmowane w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej albo
 - 2) ma swoją siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, a decyzje o strukturze i zawartości programu są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także nadawcę, który:
 - 1) dysponuje lub wykorzystuje częstotliwość na podstawie decyzji wydanej przez polski organ administracji publicznej albo
 - 2) korzysta z satelity wykorzystującego rezerwację zasobów orbitalnych dokonaną przez polski organ administracji publicznej, jeżeli nie dysponuje lub nie wykorzystuje

częstotliwości na podstawie decyzji wydanej przez właściwy organ władzy publicznej państwa członkowskiego Unii Europejskiej, albo

- 3) korzysta ze stacji dosyłowej do satelity zlokalizowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku, jeżeli nie spełnia warunków określonych w pkt 1 albo 2
- pomimo że nie odpowiada on warunkom określonym w ust. 1-3.”;

2) w art. 4:

- a) po pkt 1a dodaje się pkt 1b i 1c w brzmieniu:

„1b) osobą zagraniczną jest osoba zagraniczna w rozumieniu art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z późn. zm.²⁾),

1c) zespołem twórczym jest zespół osób tworzących audycje, do którego zalicza się w szczególności: reżysera, autora scenariusza, scenografa, operatora, odtwórców dwóch głównych ról i kompozytora,”

- b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) sponsorowaniem jest bezpośrednie lub pośrednie finansowanie albo współfinansowanie tworzenia lub rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, przez podmiot niebędący nadawcą lub producentem audycji, dla upowszechnienia, utrwalenia lub podniesienia renomy nazwy, firmy, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego sponsora, jego działalność, towar lub usługę,”

- c) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) reklamą ukrytą jest przedstawianie w audycjach towarów, usług, nazwy, firmy, znaku towarowego lub działalności przedsiębiorcy będącego producentem towaru lub świadczącego usługi, jeżeli zamiarem nadawcy, w szczególności związanym z wynagrodzeniem lub uzyskaniem innej korzyści, jest osiągnięcie skutku reklamowego oraz jeżeli możliwe jest wprowadzenie publiczności w błąd co do charakteru przekazu,”

d) dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) przedsiębiorcą jest przedsiębiorca w rozumieniu art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej.”;

3) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pracodawca zatrudniający członka Krajowej Rady udzieli mu, na jego wniosek, urlopu bezpłatnego na czas sprawowania funkcji. Okres urlopu wlicza się do stażu pracy, od którego zależą uprawnienia wynikające ze stosunku pracy.”;

4) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 30% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje wytworzone pierwotnie w języku polskim, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

2. Nadawcy programów radiowych i telewizyjnych przeznaczają co najmniej 30% kwartalnego czasu nadawania w programie utworów słowno-muzycznych na utwory, które są wykonywane w języku polskim.

3. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają ponad 50% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

4. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, niższy udział w programie radiowym lub telewizyjnym audycji, o których mowa w ust. 1-3, dla:

1) nadawców w pierwszym roku rozpowszechniania przez nich programu,

2) programów wyspecjalizowanych, dla których brak jest wystarczającej liczby audycji, o których mowa w ust. 1-3,

- 3) programów rozpowszechnianych wyłącznie w sposób satelitarny lub kablowy dostępnych w całości za opłatą, z wyłączeniem opłat określonych w rozdziale 7 i podstawowych opłat pobieranych przez operatorów satelitarnych lub operatorów sieci kablowych
 - uwzględniając uwarunkowania ekonomiczne nadawców oraz z zachowaniem proporcji audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim i audycji europejskich.
5. Audycję uważa się za wytworzoną pierwotnie w języku polskim, jeżeli jej pierwotna rejestracja została dokonana w języku polskim.”;

5) art. 15a otrzymuje brzmienie:

„Art. 15a. 1. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 10% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedazy, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów. W czasie przeznaczonym na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, audycje wytworzone w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie powinny stanowić co najmniej 50%.

2. Audycję uznaje się za wytworzoną przez producenta niezależnego, jeżeli:

- 1) łączny udział producenta, wspólników albo akcjonariuszy w organizacji producenta – w kapitale założycielskim nadawcy audycji nie przekracza 10% oraz łączny udział nadawcy, wspólników albo akcjonariuszy w organizacji nadawcy – w kapitale założycielskim producenta audycji nie przekracza 10%,
- 2) osoby będące członkami władz organizacji nadawcy nie są członkami władz w organizacji producenta lub nie pozostają w stosunku pracy z organizacją producenta, a osoby będące członkami władz organizacji producenta

nie są członkami władz w organizacji nadawcy lub nie pozostają w stosunku pracy z organizacją nadawcy.

3. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do audycji, o których mowa w art. 15 ust. 1-3 oraz art. 15a ust. 1:
 - 1) sposób prowadzenia przez nadawcę ewidencji czasu nadawania,
 - 2) czas przechowywania ewidencji,
 - 3) zakres informacji zawartych w ewidencji
 - uwzględniając uwarunkowania ekonomiczne i techniczne nadawców.”;

6) art. 15b otrzymuje brzmienie:

„Art. 15b. 1. Audycją europejską jest audycja, która pochodzi z:

- 1) państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub
 - 2) państwa będącego stroną Europejskiej Konwencji o Telewizji, sporządzonej w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 32, poz. 160) niestosującego środków dyskryminacyjnych w stosunku do państw członkowskich Unii Europejskiej, lub
 - 3) innego europejskiego państwa trzeciego niestosującego środków dyskryminacyjnych w stosunku do państw członkowskich Unii Europejskiej oraz o ile spełnia ono wymagania określone w ust. 3.
2. Audycja pochodzi z państw, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, jeżeli większość członków zespołu twórczego stale zamieszkuje na terytorium jednego z tych państw oraz spełniony jest co najmniej jeden z warunków:
- 1) audycja jest wyprodukowana przez producenta mającego siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2,
 - 2) produkcja audycji jest nadzorowana i kontrolowana przez osobę fizyczną mającą stałe miejsce zamieszkania w

państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, lub przez osobę prawną albo podmiot nieposiadający osobowości prawnej, których siedziba znajduje się w państwach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2,

- 3) udział współproducentów, mających siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w łącznych kosztach produkcji audycji jest większościowy i współprodukcja nie podlega kontroli współproducentów niemających siedziby lub stałego miejsca zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.
3. Za audycję europejską uważa się również audycję, której większość członków zespołu twórczego stale zamieszkuje na terytorium państwa europejskiego oraz która została wyprodukowana samodzielnie lub w koprodukcji z producentem mającym siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej przez producenta mającego siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jeżeli państwo to zawarło ze Wspólnotą Europejską umowę w sprawach audiowizualnych.
4. Audycją europejską jest także audycja, która została wyprodukowana w ramach dwustronnych umów o koprodukcji zawartych z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, a udział współproducentów, mających siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania na terytorium państwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w łącznych kosztach produkcji audycji jest większościowy oraz współprodukcja nie podlega kontroli współproducentów niemających siedziby lub stałego miejsca zamieszkania na terytorium państwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.
5. Audycją europejską, w stosunku odpowiadającym proporcji udziału współproducentów mających siedzibę lub stałe miejsce zamieszkania w państwie członkowskim Unii Europejskiej w łącznych kosztach produkcji, jest również

audycja niespełniająca wymagań określonych w ust. 1-4, jeżeli większość członków zespołu twórczego stale zamieszkuje w państwie członkowskim Unii Europejskiej.”;

7) w art. 16a:

a) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Filmy fabularne i filmy telewizyjne, z wyłączeniem serii, seriali i audycji dokumentalnych, trwające ponad 45 minut, mogą być przerwane, w celu nadania reklam lub telesprzedaży, wyłącznie jeden raz podczas każdego okresu pełnych 45 minut. Kolejne przerwy w celu nadania reklam lub telesprzedaży są dopuszczalne, jeżeli film trwa co najmniej 20 minut dłużej niż dwa lub więcej okresów pełnych 45 minut.

5. Audycje inne niż określone w ust. 3 i 4 mogą być przerywane w celu nadania reklam lub telesprzedaży, jeżeli okres pomiędzy kolejnymi przerwami w danej audycji wynosi w programie telewizyjnym co najmniej 20 minut, a w programie radiowym co najmniej 10 minut.”,

b) w ust. 6 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) audycji publicystycznych, dokumentalnych i audycji przeznaczonych dla dzieci, o czasie krótszym niż 30 minut; jeżeli czas ich emisji wynosi co najmniej 30 minut, stosuje się przepisy ust. 2-5.”;

8) w art. 16b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakazane jest nadawanie reklamy:

1) wyrobów tytoniowych, rekwizytów tytoniowych, prouktów imitujących wyroby lub rekwizyty tytoniowe oraz symboli związanych z używaniem tytoniu, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.³⁾),

2) napojów alkoholowych, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i

przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1231, z późn. zm.⁴⁾),

- 3) usług medycznych świadczonych wyłącznie na podstawie skierowania lekarza,
- 4) produktów leczniczych wydawanych wyłącznie na podstawie recepty, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. Nr 126, poz. 1381, z późn. zm.⁵⁾),
- 5) wideoloterii, gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych, gier na automatach, w zakresie regulowanym ustawą z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 1998 r. Nr 102, poz. 650, z późn. zm.⁶⁾).”

b) w ust. 2 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Zakazane jest nadawanie reklam.”;

9) art. 16c otrzymuje brzmienie:

„Art. 16c. Zakazane jest nadawanie reklamy ukrytej.”;

10) w art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wskazanie sponsora nie może zawierać nazwy, firmy, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego przedsiębiorcę, jego działalność, towar lub usługę, których nadawanie reklamy jest zakazane w art. 16b ust. 1 pkt 1, 3 i 4.”;

11) w art. 18:

a) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Zabronione jest rozpowszechnianie audycji lub innych przekazów zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc.

5. Audycje lub inne przekazy, zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny

rozwój małoletnich, inne niż te, o których mowa w ust. 4, mogą być rozpowszechniane wyłącznie w godzinach od 23 do 6.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Nadawcy są obowiązani identyfikować audycje lub inne przekazy, o których mowa w ust. 5, jeżeli są one rozpowszechniane w formie niezakodowanej, poprzez zamieszczenie odpowiedniego symbolu graficznego przez cały czas ich trwania.

5b. Nadawcy są obowiązani identyfikować audycje lub inne przekazy, inne niż te, o których mowa w ust. 5, poprzez zamieszczenie odpowiedniego symbolu graficznego przez cały czas ich trwania, z uwzględnieniem podziału małoletnich na kategorie wiekowe.”,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5,
 - 2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5b, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej,
 - 3) wzory symboli graficznych, o których mowa w ust. 5a i 5b, oraz sposób ich prezentacji
- uwzględniając stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.”;

12) w art. 21:

a) ust.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Publiczna radiofonia i telewizja realizuje misję publiczną oferując, na zasadach określonych w ustawie, całemu społeczeństwu i poszczególnym jego częściom, zróżnicowane programy i inne usługi w zakresie informacji, publicystyki, kultury, rozrywki, edukacji i sportu, cechujące się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i

niezależnością oraz innowacyjnością, wysoką jakością i integralnością przekazu.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Do zadań publicznej radiofonii i telewizji, wynikających z realizacji misji, o której mowa w ust. 1, należy w szczególności:

- 1) tworzenie i rozpowszechnianie ogólnokrajowych i regionalnych programów radiowych i telewizyjnych,
- 2) budowa i eksploatacja nadawczych i przekaźnikowych stacji radiowych i telewizyjnych,
- 3) prowadzenie prac nad nowymi technikami tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych,
- 4) popieranie twórczości artystycznej, literackiej, naukowej oraz działalności oświatowej,
- 5) upowszechnianie wiedzy o języku polskim,
- 6) tworzenie i udostępnianie programów edukacyjnych na użytek środowisk polonijnych oraz Polaków zamieszkałych za granicą.

1b. Do zadań publicznej radiofonii i telewizji, poza działalnością określoną w ust. 1a, należy także, w szczególności:

- 1) rozpowszechnianie przekazów tekstowych,
- 2) prowadzenie działalności produkcyjnej, usługowej i handlowej związanej z twórczością audiowizualną, w tym eksportu i importu.”;

13) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Partiom politycznym i innym organizacjom uczestniczącym w wyborach do Sejmu, Senatu, samorządu terytorialnego oraz Parlamentu Europejskiego zapewnia się możliwość rozpowszechniania audycji wyborczych w programach publicznej radiofonii i telewizji na zasadach określonych odrębnymi przepisami.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Podmiotom uprawnionym do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych w rozumieniu art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. Nr 57, poz. 507 i Nr 85, poz. 782) zapewnia się możliwość rozpowszechniania audycji referendalnych w programach publicznej radiofonii i telewizji na zasadach określonych odrębnymi przepisami.”;

14) po art. 31 dodaje się art. 31a i 31b w brzmieniu:

„Art. 31a. 1. Spółki, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są obowiązane do określenia w dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.⁷⁾) zasad rachunkowości, w tym zakładowego planu kont, w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 21 ust. 1a, oraz pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie narusza obowiązków w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości wynikających z odrębnych przepisów.

3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1, oraz sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w art. 31b pkt 1-3, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na realizację zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a, w sposób niezakłócający konkurencji na rynku.

Art. 31b. Zarządy spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2 i 3, są obowiązane do składania Krajowej Radzie:

- 1) rocznego sprawozdania ze sposobu wykorzystania środków, o których mowa w art. 31 ust. 1 i 2, do dnia 15 lutego, za poprzedni rok kalendarzowy,
- 2) kwartalnych sprawozdań dotyczących sposobu wykorzystania środków przyznawanych zgodnie z art. 31 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, do 25 dnia miesiąca następującego po upływie każdego kwartału danego roku kalendarzowego,
- 3) kwartalnych sprawozdań dotyczących kosztów poniesionych na działalność, o której mowa w art. 21 ust. 1a, wraz z określeniem źródeł ich finansowania, do 25 dnia miesiąca następującego po upływie każdego kwartału danego roku kalendarzowego,
- 4) założeń programowo-finansowych w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a, na rok następny, do dnia 30 kwietnia danego roku.”;

15) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. 1. Koncesja może być udzielona osobie fizycznej, posiadającej obywatelstwo polskie i stałe miejsce zamieszkania w Polsce, lub osobie prawnej, która ma siedzibę w Polsce.

2. Koncesja dla spółki z udziałem osób zagranicznych może być udzielona, jeżeli:

1) udział osób zagranicznych w kapitale zakładowym spółki nie przekracza 49%,

2) umowa lub statut spółki przewidują, że:

a) członkami zarządu spółki będą w większości osoby posiadające obywatelstwo polskie,

b) w zgromadzeniu wspólników lub w walnym zgromadzeniu udział głosów osób zagranicznych i spółek zależnych, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, od osób zagranicznych nie może przekroczyć 49%,

- c) członkami rady nadzorczej spółki będą w większości osoby posiadające obywatelstwo polskie.

3. Koncesja może być również udzielona:

- 1) osobie zagranicznej lub
- 2) spółce zależnej, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, od osoby zagranicznej
 - których siedziba lub stałe miejsce zamieszkania znajduje się w państwie członkowskim Europejskiego Obszaru Gospodarczego - bez stosowania ograniczeń zawartych w ust. 2.”;

16) art. 40a otrzymuje brzmienie:

- „Art. 40a. 1. Nabycie lub objęcie udziałów albo akcji, bądź nabycie prawa z udziałów lub akcji przez osobę zagraniczną w spółce, która posiada koncesję na rozpowszechnianie programu, wymaga zezwolenia Przewodniczącego Krajowej Rady, do którego stosuje się odpowiednio przepisy art. 33 ust. 3, art. 35 ust. 2 i 3, art. 36 ust. 2 oraz art. 38.
- 2. Czynność, o której mowa w ust. 1, dokonana przez podmiot, w stosunku do którego osoba zagraniczna jest podmiotem dominującym w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, uważa się za czynność dokonaną przez podmiot dominujący.
 - 3. Przewodniczący Krajowej Rady wydaje i cofa zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, na podstawie uchwały Krajowej Rady.
 - 4. Czynności, o których mowa w ust. 1, dokonane bez zezwolenia są nieważne.
 - 5. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do osób zagranicznych lub spółek zależnych, w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, od osób zagranicznych, których siedziby lub miejsce zamieszkania znajdują się w państwach będących członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego.”;

17) w art. 45:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organ rejestracyjny odmówi rejestracji programu, jeżeli:

- 1) wnioskodawca nie ma uprawnień do używania urządzeń radiowych i sieci telekomunikacyjnych,
- 2) w rozpowszechnianym programie, w okresie ostatnich 12 miesięcy poprzedzających rejestrację, co najmniej dwukrotnie zamieszczone zostały treści podlegające do nienawiści ze względu na rasę, płeć, narodowość lub religię lub naruszające przepisy art. 18 ust. 4 i 5.”,

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w rozprowadzonym programie, w okresie ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zamieszczone zostały treści podlegające do nienawiści ze względu na rasę, płeć, narodowość lub religię lub naruszające przepisy art. 18 ust. 4 i 5.”;

18) art. 50 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 50. 1. Wpływy, o których mowa w art. 48 ust. 1 i w art. 49 ust. 2 i 4, z wyłączeniem potrąceń przewidzianych w art. 49 ust. 5 i art. 51 ust. 5, są przeznaczane wyłącznie na realizację przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a, w wysokości nieprzekraczającej wydatków ponoszonych w związku z realizacją tych zadań.
2. Krajowa Rada ustala corocznie, po otrzymaniu założeń programowo-finansowych, o których mowa w art. 31b pkt 4, oraz sprawozdań, o których mowa w art. 31b pkt 3, za poprzedni rok kalendarzowy, i analizie określonych w nich kosztów, nie później niż do dnia 30 czerwca danego roku, sposób podziału wpływów między jednostki publicznej radiofonii i telewizji w następnym roku kalendarzowym, w tym minimalny udział terenowych oddziałów spółek.
 3. Przewodniczący Krajowej Rady przekazuje zaliczkowo jednostkom publicznej radiofonii i telewizji środki na realizację

zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a, na podstawie sposobu podziału wpływów, o którym mowa w ust. 2.

4. Jeżeli na podstawie sprawozdania, o którym mowa w art. 31b pkt 3, zostanie wykazane, że wpływy, o których mowa w art. 31 ust. 1 i 2, przewyższają wartość wydatków na realizację zadań, o których mowa w art. 21 ust. 1a, nadwyżka podlega zaliczeniu na poczet wydatków na realizację tych zadań w następnym kwartale.”;

19) w art. 53 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 15 ust. 1-3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-3, art. 16a ust. 1-6, art. 16b, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 18 ust. 4-5b, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 3, art. 16 ust. 4, art. 17 ust. 8 i art. 18 ust. 6, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonych do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.”.

Art. 2. W 2004 r. Krajowa Rada ustala sposób podziału wpływów między jednostki publicznej radiofonii i telewizji, w tym minimalny udział terenowych oddziałów spółek, na dotychczasowych zasadach, z uwzględnieniem sprawozdania, o którym mowa w art. 31b pkt 3 ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, za pierwszy kwartał 2004 r.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r., z wyjątkiem art. 21 ust. 1-1b, art. 31a, art. 31b i art. 50 ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

-
- 1) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 25, poz. 253 i Nr 56, poz. 517 oraz z 2003 r. Nr 96, poz. 874.
 - 2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193, z 2001 r. Nr 49, poz. 509, Nr 67, poz. 679, Nr 102, poz. 1115 i Nr 147, poz. 1643, z 2002 r. Nr 1, poz. 2, Nr 115, poz. 995 i Nr 130, poz. 1112 oraz z 2003 r. Nr 86, poz. 789 i Nr 128, poz. 1176.
 - 3) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 121, poz. 770 oraz z 1999 r. Nr 96, poz. 1107.
 - 4) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 167, poz. 1372 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 719 i Nr 122, poz. 1143.
 - 5) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 152, poz. 1265, Nr 113, poz. 984 i Nr 141, poz. 1181 oraz z 2003 r. Nr 45, poz. 391.
 - 6) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 145, poz. 946, Nr 155, poz. 1014 i Nr 160, poz. 1061, z 2000 r. Nr 9, poz. 117, Nr 70, poz. 816 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 84, poz. 908, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774 i Nr 137, poz. 1302.
 - 7) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, z 2003 r. Nr 139, poz. 1324.

UZASADNIENIE

Część ogólna

W stanowisku negocjacyjnym w obszarze Kultura i polityka audiowizualna, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 27 sierpnia 1998 r., Rzeczpospolita Polska stwierdziła, że akceptuje w pełni *acquis communautaire* w tym zakresie i nie zgłasza żadnych problemów negocjacyjnych, ani wniosków o okresy przejściowe czy tzw. trudności technicznych. Polska zobowiązała się w pełni dostosować swoje prawo do standardów wspólnotowych do dnia akcesji do Unii Europejskiej.

Negocjacje akcesyjne w obszarze Kultura i polityka audiowizualna zakończyły się w dniu 4 grudnia 2000 r., kiedy to na sesji ministerialnej Międzyrządowej Konferencji Akcesyjnej kraje członkowskie Unii Europejskiej podjęły decyzję o tymczasowym zamknięciu negocjacji, uwarunkowanym jednakże pełnym dostosowaniem przepisów o radiofonii i telewizji do postanowień Dyrektywy w sprawie koordynacji określonych przepisów prawa, ustawodawstwa lub działań administracyjnych w Państwach Członkowskich w zakresie nadawania programów telewizyjnych 89/552/EWG, znowelizowanej w 1997 roku Dyrektywą nr 97/36/WE, zwanej dalej Dyrektywą „o telewizji bez granic”. Ustawa o radiofonii i telewizji wymaga również dostosowania do zasad prawa wspólnotowego w zakresie możliwości prowadzenia przez podmioty z Unii Europejskiej działalności nadawczej w Polsce, co wymaga dokonania zmiany przepisów

w zakresie liberalizacji kapitałowej. Konieczne jest również uwzględnienie zasad wspólnotowych w zakresie udzielania pomocy publicznej dla radia i telewizji publicznej.

Ostatnie konsultacje dotyczące nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji pomiędzy Rządem RP a Komisją Europejską miały miejsce w kwietniu 2003 r. W ich trakcie wyjaśniono wszelkie wątpliwości i zastrzeżenia Komisji dotyczące projektu nowelizacji ustawy.

Projektowana ustawa ma na celu dostosowanie polskiego prawa regulującego radiofonie i telewizję do prawa Unii Europejskiej. Obejmuje ona takie kwestie jak:

- jurysdykcja,
 - kwoty ekranowe,
 - ochrona małoletnich,
 - regulacje związane z reklamą i sponsorowaniem,
 - liberalizację kapitałową
- oraz
- pomoc publiczną.

Część szczegółowa

I. Ustanowienie zgodnego z prawem wspólnotowym standardu w zakresie ustalania jurysdykcji w ramach wewnętrznego porządku prawnego jest jednym z najistotniejszych warunków implementacji Dyrektywy o telewizji bez granic. Zgodnie z postanowieniami Dyrektywy o telewizji bez granic przepisy ustawy o radiofonii i telewizji stosuje się do nadawców ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając na celu pełną transpozycję przepisów Dyrektywy o telewizji bez granic, przyjęto szereg kryteriów mających pomóc w ustaleniu jurysdykcji krajowej wobec nadawców. Są to kryteria:

- siedziby,
- miejsca podejmowania decyzji programowych lub miejsca działania osób zatrudnionych przy działalności nadawczej, rozpoczęcia rozpowszechniania

programu zgodnie z prawem Rzeczypospolitej Polskiej i utrzymywania stabilnych i efektywnych związków gospodarczych z Rzeczpospolitą Polską,

- dysponowania lub wykorzystywania częstotliwości na podstawie decyzji wydanej przez polski organ administracji publicznej,
- korzystania z satelity wykorzystującego rezerwację zasobów orbitalnych dokonaną przez polski organ administracji publicznej,
- korzystania ze stacji dosyłowej do satelity zlokalizowanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Ich zastosowanie, w odpowiedniej kolejności i kombinacji, w sposób przedstawiony w Dyrektywie o telewizji bez granic, ma na celu zapewnienie, że nadawcy faktycznie działający na polskim rynku będą podlegali polskiej ustawie. W Dyrektywie dąży się do uwzględnienia wszelkich możliwych sytuacji i do ostatecznego rozstrzygnięcia, jurysdykcji którego państwa członkowskiego dany nadawca podlega. Przepisy dotyczące jurysdykcji nad nadawcami regulują kwestie rozdziału między państwami członkowskimi kompetencji do ustanawiania reguł dotyczących zawartości programów telewizyjnych. Dlatego szczególnie istotne jest wierne odzwierciedlenie tych przepisów w prawie krajowym każdego państwa członkowskiego – rozbieżności w tym zakresie mogą prowadzić do sporów kompetencyjnych na poziomie wspólnotowym. Uwzględniając powyższe wytyczne, państwa członkowskie stosują w ustawodawstwach krajowych, w zakresie implementacji wspólnotowych przepisów o jurysdykcji, sformułowania, jakimi operuje Dyrektywa o telewizji bez granic. Zapewnia to harmonijne funkcjonowanie przepisów Dyrektywy na poziomie wspólnotowym. Należy przy tym zauważyć, że w znakomitej większości przypadków ustalenie podległości nadawcy prawodawstwu konkretnego państwa nie będzie nastęcało trudności. Rozbudowane kryteria określania jurysdykcji zawarte w Dyrektywie mają zastosowanie do przypadków, w których nadawcy próbują ominąć zbyt restrykcyjne dla nich przepisy jednego z krajów, przenosząc np. siedzibę statutową do państwa o mniej rygorystycznym prawie medialnym, wykonując jednocześnie faktyczną działalność nadawczą w państwie, dla którego publiczności przeznaczony jest ich program. Dla zapobiegania takim nadużyciom potrzebne są jednak przepisy możliwie elastyczne, takie jak przewidziane w Dyrektywie, i takie również zastosowano w projektowanej

ustawie. Inne postępowanie narażałoby projektodawcę na zarzuty niepełnego lub nieprawidłowego sposobu implementacji Dyrektywy o telewizji bez granic.

II. Projektowana ustawa nakłada na nadawców (zgodnie z przepisami Rozdziału III Dyrektywy) obowiązki mające na celu promocję produkcji i dystrybucji audycji europejskich, w tym audycji wytworzonych przez producentów niezależnych. Ponadto projektodawca nakłada na nadawców, w zakresie dopuszczonym przez Dyrektywę, analogiczne obowiązki w odniesieniu do audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz utworów słowno-muzycznych wykonywanych w języku polskim. Jednocześnie ustawa przewiduje umożliwienie Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji obniżenia wspomnianych kwot (z wyłączeniem kwot audycji wytworzonych przez producentów niezależnych), w drodze rozporządzenia, zgodnie z kryteriami zalecanymi przez Komisję Europejską. Obniżanie kwot ekranowych niejednokrotnie jest konieczne z uwagi na uwarunkowania rynkowe, jakim podlegają nadawcy.

Dotychczasowe sformułowanie – „audycje wytworzone przez producentów europejskich”, zastępuje się stosowanym na gruncie Dyrektywy pojęciem „audycje europejskie”. Projekt obejmuje również uściślenie definicji audycji europejskiej w celu przyjęcia kryteriów stosowanych w prawie wspólnotowym.

III. W projekcie nowelizacji zostały uściślone przepisy dotyczące ochrony małoletnich. Projekt zawiera bezwzględny zakaz dla emitowania audycji zagrażających w sposób poważny rozwojowi małoletnich, w szczególności propagujących treści pornograficzne lub przemoc, i czas ochronny (obejmujący godziny pomiędzy 6.00 a 23.00) czyli zakaz względny dla audycji i innych przekazów mogących potencjalnie mieć negatywny wpływ na rozwój małoletnich. Realizując europejskie standardy dostępności powyższych treści dla małoletnich, zostało wybrane kryterium czasu ochronnego, w którym treści te nie mogą się pojawiać. Zakaz rozpowszechniania obejmuje godziny pomiędzy 6.00 a 23.00. Nowelizacja proponuje także, aby nadawcy byli zobowiązani do umieszczania odpowiednich symboli graficznych, mających na celu ochronę najmłodszych widzów.

Szczegółowe zasady kwalifikowania, rozpowszechniania i zapowiadania audycji oraz ich cech w kontekście odpowiadających im symboli graficznych oraz sposobu

prezentacji z uwzględnieniem ich szkodliwości dla poszczególnych grup wiekowych będzie określać Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji w drodze rozporządzenia.

IV. Zgodnie z postanowieniami Dyrektywy o telewizji bez granic nowelizacja wprowadzi zakaz nadawania reklamy:

- ukrytej,
- wyrobów tytoniowych, rekwizytów tytoniowych, produktów imitujących wyroby lub rekwizyty tytoniowe oraz symboli związanych z używaniem tytoniu,
- napojów alkoholowych (w zakresie określonym w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi),
- usług medycznych świadczonych wyłącznie na podstawie skierowania lekarza,
- środków farmaceutycznych wydawanych wyłącznie z przepisu (w zakresie określonym w ustawie – Prawo farmaceutyczne),
- gier losowych i zakładów wzajemnych, z wyjątkiem gier liczbowych, loterii pieniężnych, fantowych, loterii promocyjnych i audiotekstowych.

Powyższe regulacje obejmą również audycje telezakupowe.

Nowelizacja obejmuje również regulacje związane z dozwolonym czasem nadawania reklam i przerywaniem określonych audycji reklamami, jak również autopromocji.

Nowelizacja reguluje także kwestie sponsorowania audycji i innych przekazów, stanowiąc, że powinny one zostać oznaczone przez wskazanie sponsora na ich początku lub na końcu. Wskazanie sponsora może zawierać tylko jego nazwę, firmę, znak towarowy lub inne oznaczenie go indywidualizujące. Wskazanie nie może zawierać powyższych elementów, w przypadku przedsiębiorcy, którego działalność, towar lub usługi objęte są zakazem reklamy. Ponadto Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji będzie mogła, w drodze rozporządzenia, określić sposób sponsorowania audycji lub innych przekazów.

V. Harmonizacja ustawy o radiofonii i telewizji z przepisami wspólnotowymi o swobodnym przepływie kapitału wymaga pełnego zniesienia ograniczeń kapitałowych względem podmiotów z Europejskiego Obszaru Gospodarczego. W przedstawionym

tekście nowelizacji wymogi te zostały w pełni spełnione. Jednocześnie projektodawca wziął pod uwagę międzynarodowe zobowiązania Polski dotyczące stopniowego osiągnięcia liberalizacji w zakresie przepływu kapitału, uwzględniając jednocześnie uwarunkowania i stopień rozwoju polskiego rynku medialnego. Dlatego też poziom udziału kapitału zagranicznego w mediach elektronicznych dla osób i podmiotów zagranicznych spoza państw członkowskich UE został podniesiony do 49%.

VI. Nowelizacja ustawy o radiofonii i telewizji zawiera regulacje związane z koniecznością przestrzegania przepisów wspólnotowych w zakresie udzielania pomocy publicznej podmiotom funkcjonującym na rynku. Należy bowiem stwierdzić, że przekazywanie jednostkom publicznym radiofonii i telewizji wpływów z opłat abonamentowych, jako instrument o charakterze selektywnym na gruncie prawa wspólnotowego stanowi pomoc publiczną, o ile przekraczają one koszty realizowania misji publicznej.

Podstawą do wyłączenia spod ogólnego zakazu udzielania pomocy publicznej jest w tym przypadku art. 86 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), który przewiduje dopuszczalność udzielania pomocy publicznej przedsiębiorstwom, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym (tzw. *services of general economic interest*). Udzielanie pomocy publicznej takim przedsiębiorstwom stanowi rekompensatę wypłacaną w celu wyrównania strat spowodowanych przez konieczność ponoszenia dodatkowych kosztów przy wykonywaniu takich usług. Zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz Sądu Pierwszej Instancji, skoro jedynym celem takiej pomocy jest rekompensata dodatkowych kosztów związanych z wykonywaniem usług o charakterze powszechnym, udzielana pomoc musi być nie tylko niezbędna do wykonywania nałożonych na przedsiębiorstwo obowiązków, ale przede wszystkim jej wielkość nie może przewyższać wielkości kosztów ponoszonych przez przedsiębiorcę w związku ze świadczonymi usługami.

Dla nowelizowanej ustawy istotne znaczenie ma Dyrektywa nr 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi. Innym bardzo istotnym dokumentem jest „Komunikat Komisji Europejskiej o stosowaniu zasad pomocy publicznej do publicznych usług w zakresie

nadawania programów” (2001/C 320/04). Komunikat ten uzupełnia ogólne zasady udzielania pomocy publicznej w związku ze świadczeniem usług o charakterze powszechnym, w odniesieniu do nadawców radiowo-telewizyjnych i realizowanej przez nich „działalności misyjnej”. Projektodawca, konstruując przepisy ustawy w zakresie pomocy publicznej, kierował się wskazówkami zawartymi w Komunikacie, dlatego też najważniejsze tezy Komunikatu są przywołane w uzasadnieniu.

Komunikat dopuszcza szeroką definicję misji: „szeroka definicja, powierzająca konkretnemu nadawcy zadania nadawania zrównoważonego i zróżnicowanego programu zgodnie z określoną misją i przy utrzymaniu pewnego udziału w widowni, może być rozpatrywana jako prawomocna (z punktu widzenia przepisów), jako zgodna z zadaniem realizowania demokratycznych, społecznych i kulturalnych potrzeb danego społeczeństwa oraz gwarantowania pluralizmu, w tym pluralizmu kulturowego i językowego” (pkt 33). Zadania służby publicznej mogą zarówno mieć charakter ilościowy, jak i jakościowy, albo i jeden, i drugi (pkt 44). Określenie misji publicznej może obejmować usługi, które nie są programami w tradycyjnym sensie, jak np. informacyjne usługi internetowe (pkt 34), o ile służą one realizacji demokratycznych, społecznych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa.

Komunikat stwierdza, że określenie misji nadawcy publicznego powinno być jasne i precyzyjne (pkt 37), aby umożliwić Komisji stwierdzenie zgodności misji z przepisami unijnymi. Nadawcy publiczni mogą podejmować działania komercyjne, ale nie można ich zaliczyć do misji (pkt 36), a tym samym finansować ze środków publicznych.

Komunikat wymaga, aby finansowanie ze źródeł publicznych było przeznaczone tylko na realizację formalnie określonej misji publicznej, natomiast aby nie służyło subsydiowaniu działalności komercyjnej i rynkowej, zakłócając konkurencję z podmiotami rynkowymi, pozbawionymi środków publicznych. Nie oznacza to jednak z drugiej strony, że dochodów komercyjnych nie można przeznaczać na finansowanie zadań właściwych dla mediów publicznych.

Komunikat wyprowadza te przepisy m.in. z cytowanej wyżej Dyrektywy 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi. Komunikat stwierdza w pkt 53, że „Państwo członkowskie może uznać całość programu nadawcy publicznego za objętą jego misją

publiczną". W komunikacie prasowym wyjaśniającym zasady stosowania tych przepisów Komisja dodała, że „nie wniesie zastrzeżeń, co do charakteru i gatunku audycji zaliczonych do misji (pod warunkiem, że) realizują one demokratyczne, społeczne i kulturalne potrzeby społeczeństwa". Określenie misji Komisja pozostawia Państwu Członkowskim, dla siebie rezerwując jedynie rolę „poszukiwania oczywistych błędów”.

Oznacza to, że w tym systemie nie można wyodrębnić w programie nadawcy publicznego gatunków „misyjnych” i gatunków „komercyjnych” i wymagać, aby prowadził on odrębną księgowość dla jednych i drugich. Wymóg odrębnej rachunkowości odnosi się w praktyce:

- z jednej strony do działalności programowej jako całości i do całej części organizacji, wspierającej tę działalność,
- z drugiej zaś do czysto rynkowych form działalności, np. sprzedaż czasu reklamowego, handel prawami, emitowanie programów płatnych lub programów komercyjnych, „e-handel” internetowy itp.

Ma to również zapobiec ukrytemu subsydiowaniu form działalności rynkowej z funduszy publicznych.

W tym kontekście w projektowanej nowelizacji wyraźnie zdefiniowano działalność, której prowadzenie powoduje ponoszenie przez przedsiębiorcę dodatkowych kosztów, które z kolei mają być rekompensowane w postaci pomocy publicznej. Jest to działalność związana z realizacją misji publicznej również określonej w projektowanej ustawie.

Dyrektywa nr 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi wyraźnie wymaga, w art. 3 bis w związku z art. 2 ust. 1 lit. d, prowadzenia przez przedsiębiorstwa korzystające ze środków publicznych oddzielnej rachunkowości dla działalności publicznej, finansowanej z tych środków, oraz działalności komercyjnej, finansowanej z przychodów z tej działalności. Projektowana ustawa realizuje te wymagania.

Proponowane przepisy mają także zagwarantować brak możliwości alokowania uzyskiwanych przez nadawców publicznych wpływów z budżetu państwa lub wpływów abonamentowych w którymkolwiek z pozostałych kierunków ich działalności (poza

działalnością misyjną). Przepisy ustawy mają również przeciwdziałać takim działaniom mediów publicznych z wykorzystaniem środków pochodzących z pomocy publicznej, które prowadziłyby do zachwiania konkurencji na rynku, oraz zachować zasadę proporcjonalności pomocy publicznej.

VII. Projekt nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji zawiera również przepisy natury porządkowej. W art. 8 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji zamienia się sformułowanie „zakład pracy” na „pracodawca”. Jest to związane ze zmianą terminologii używaną w prawie pracy. Przepisy ustawy o radiofonii i telewizji dostosowuje się również do przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o zmianie ogólnokrajowym oraz do przewidywanych przepisów ustawy regulujących wybory do Parlamentu Europejskiego.

Należy także nadmienić, że Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przygotowany przez Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej. Projektowana ustawa o swobodzie działalności gospodarczej ma zastąpić ustawę z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej. W związku z powoływaniem się w słowniku projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji na przepisy ustawy – Prawo działalności gospodarczej w parlamentarnych pracach nad projektem konieczne może się okazać skorelowanie przepisów obu projektowanych ustaw.

VIII. Nowe przepisy powinny wejść w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, tj. 1 maja 2004 r., z wyjątkiem przepisów art. 21 ust. 1-1b, art. 31a, art. 31b i art. 50 ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, które powinny wejść w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. W opinii projektodawcy wcześniejsze wejście w życie przepisów dotyczących pomocy publicznej dla jednostek publicznej radiofonii i telewizji pozwoli spełnić wymogi konieczne do zastosowania wyłączenia spod ogólnego zakazu udzielania pomocy publicznej, zamieszczonego w art. 86 (2) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Dzięki rozpoczęciu prowadzenia odrębnej księgowości dla działalności misyjnej i komercyjnej od początku 2004 roku, z dniem akcesji przekazywanie środków pochodzących z abonamentu radiowo-telewizyjnego i innych źródeł wskazanych w ustawie będzie zgodne z prawem wspólnotowym.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia ustawy

Celem nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji jest wypełnienie zobowiązań negocjacyjnych, jakie przyjęła Rzeczpospolita Polska w związku z wstąpieniem do Unii Europejskiej. W szczególności chodzi o implementację postanowień:

- Dyrektywy w sprawie koordynacji określonych przepisów prawa, ustawodawstwa lub działań administracyjnych w Państwach Członkowskich w zakresie emisji programów telewizyjnych 89/552/EWG, znowelizowanej w 1997 roku Dyrektywą nr 97/36/WE,
- realizacji zasad Wspólnego Rynku w zakresie wolności przepływu kapitału,
- rozciągnięcia wspólnotowych zasad udzielania pomocy publicznej na kwestie związane z przekazywaniem publicznej radiofonii i telewizji środków pochodzących z opłat abonamentowych oraz budżetu państwa.

2. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

Znowelizowana ustawa będzie oddziaływać na nadawców radiowych i telewizyjnych zarówno publicznych, jak i prywatnych. Sprecyzowanie dotychczasowego brzmienia przepisów ustawy regulujących sprawy z zakresu produkcyjnych kwot ekranowych ułatwi nadawcom wypełnianie obowiązków ustawowych. Z punktu widzenia interesu nadawców niekorzystne może okazać się sprecyzowanie kwoty audycji europejskich, jednakże proponowana zmiana jest konieczna, gdyż dotychczasowe brzmienie art. 15 ust 4 ustawy o radiofonii i telewizji niewłaściwie implementowało postanowienia Dyrektywy o telewizji bez granic.

Dla funkcjonowania mediów publicznych istotne znaczenie będzie miało wprowadzenie obowiązku prowadzenia oddzielnej rachunkowości w zakresie środków abonamentowych. Może to powodować niewielki wzrost kosztów funkcjonowania tych mediów, jednakże pozwoli na realizację zasad przejrzystości i uczciwej konkurencji na rynku medialnym.

3. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji został przedstawiony do konsultacji publicznym i prywatnym nadawcom radiowym i telewizyjnym (m.in. TVP, PR, Telewizja Polsat, ITI, Agora S.A., ZPR, Eurozet Sp. z o.o., Radio RMF-FM), związkom zawodowym i twórczym (m.in. Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność", Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, Stowarzyszenie Filmowców Polskich, Związek Kompozytorów Polskich, Związki Zawodowe Stowarzyszonych Twórców FORUM, Stowarzyszenie Twórców Seriali Telewizyjnych), organizacjom zbiorowego zarządzania (m.in. ZAIKS, ZPAV, STOART, SAWP) oraz organizacjom przedsiębiorców i pracodawców (m.in. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji – Konwent Komercyjnych Stacji Radiowych, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych, Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych). Łącznie projekt nowelizacji ustawy przesłano do ponad pięćdziesięciu partnerów społecznych.

Ponadto, aby konsultacje uczynić jak najszerszymi i otwartymi, Ministerstwo Kultury uruchomiło specjalną stronę internetową, na której były prezentowane projekty nowelizacji na kolejnych etapach procesu legislacyjnego. Każdy mógł przesłać do Ministerstwa swoje uwagi, które były brane pod uwagę w trakcie prac nad nowelizacją. Należy podkreślić, że ostateczną przesłanką dotyczącą przyjęcia lub odrzucenia uwag była ocena, czy dana uwaga dotyczy zakresu przedmiotowego nowelizacji (dostosowanie polskiego prawa do prawa UE) oraz czy jest zgodna z prawem wspólnotowym.

Wśród tych, które uwzględniono można wskazać uwagi:

- Stowarzyszenia Twórców Internetowych oraz Stowarzyszenia Agencji Reklamowych w Polsce w kwestii doprecyzowania definicji „nadawcy ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”,
- Federacji Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, dotyczące: wyrównania kwoty utworów słowno-muzycznych wykonywanych w języku

polskim dla nadawców radiowych i telewizyjnych oraz wprowadzenia sankcji za nieprzestrzeganie przepisów o ochronie małoletnich,

- Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych w kwestiach: redakcji przepisu zakazującego przerywania reklamami audycji publicystycznych, dokumentalnych i audycji przeznaczonych dla dzieci, o czasie krótszym niż 30 minut, doprecyzowania przepisów o ochronie małoletnich, liberalizacji kapitałowej oraz, w zakresie, w jakim pokrywały się z uwagami Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) oraz Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej (UKIE), uwagi dotyczące rachunkowości i sprawozdawczości nadawców publicznych, w tym odrębnego ewidencjonowania działalności finansowanej ze środków abonamentowych i komercyjnych, oraz definicji misji nadawców publicznych,
- Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych w kwestiach: definicji producenta niezależnego oraz wyłączenia serwisów informacyjnych z kwoty audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim,
- Telewizji Polskiej S.A. oraz Polskiego Radia S.A. w kwestiach: wprowadzenia ogólnej definicji misji publicznej radiofonii i telewizji (zastosowano inną konstrukcję od zaproponowanej) oraz liberalizacji kapitałowej.

Uwagi te uwzględniono w formie zgodnej z prawodawstwem Unii Europejskiej. W większości pokrywały się one z uwagami przesłanymi przez organy administracji rządowej (m.in. UOKiK, UKIE) oraz Krajową Radę Radiofonii i Telewizji (KRRiT).

Nie uwzględniono uwag wykraczających poza zakres projektowanych zmian lub idących w kierunku przeciwnym niż litera i duch prawa wspólnotowego, m.in.:

- Stowarzyszenia Twórców Internetowych, dotyczących definicji „zespołu twórczego” oraz „reklamy ukrytej” oraz oznaczania audycji znakami graficznymi,
- Federacji Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki w kwestii zaostżenia przepisów o europejskich kwotach ekranowych oraz przerywania filmów reklamami,
- Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, dotyczących zachowania obecnie obowiązujących przepisów dotyczących kwot ekranowych oraz uwag dotyczących przeznaczania części budżetu programowego na audycje europejskie wytworzone

-
- przez producentów niezależnych (w obu przypadkach wybrano inne od proponowanych rozwiązania prawne),
- Studiów Filmowych SE-MA-FOR i ANIMA-POL w kwestii wprowadzenia obowiązkowej kwoty audycji dla dzieci,
 - Stowarzyszenia Agencji Reklamowych w Polsce, dotyczących reklam i sponsorowania (skorzystano z możliwości doprecyzowania regulacji wspólnotowych w tym zakresie) oraz dotyczących definicji „zespołu twórczego”,
 - Polskiej Partii Socjalistycznej, dotyczących kwestii własności na polskim rynku prasowym (wykraczających poza zakres nowelizacji),
 - Stowarzyszenia Marketingu Bezpośredniego, dotyczących wyłączenia spod zakazu nadawania reklam loterii promocyjnych i audiotekstowych (jako niezgodnego z ustawą z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych),
 - Ogólnopolskiej Izby Gospodarczej Komunikacji Kablowej w kwestii nałożenia na operatorów kablowych obowiązku rozprowadzania określonych programów (wykraczających poza zakres nowelizacji),
 - Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych, dotyczących: wprowadzenia miesięcznego okresu rozliczania kwot ekranowych, redakcji przepisu o kwocie audycji wytworzonych w języku polskim, możliwości określenia przez KRRiT wyższych od ustawowych limitów kwot, podniesienia kwoty audycji wytworzonych przez europejskich producentów niezależnych, wprowadzenia dodatkowych kwot na audycje wytworzone pierwotnie w języku polskim przez producentów niezależnych oraz kwot na polskojęzyczne filmy kinowe, a także postulatu obligatoryjności prowadzonej przez KRRiT kontroli kwot produkcyjnych,
 - Związku Telewizji Kablowych w Polsce – Izby Gospodarczej, dotyczących art. 37a ustawy o radiofonii i telewizji (wykraczających poza zakres nowelizacji),
 - Stowarzyszenia Przyjaciół, Miłośników i Słuchaczy Programu III Polskiego Radia S.A., dotyczących kwestii wzmocnienia instytucji społeczeństwa obywatelskiego, pozycji rad programowych oraz grantów na programy misyjne (wykraczających poza zakres nowelizacji),

-
- Stowarzyszenia Twórców Seriali Telewizyjnych, dotyczących: definicji „producenta”, „producenta niezależnego” oraz „utworu wytworzonego pierwotnie w języku polskim”, a także uwag dotyczących kwot ekranowych,
 - Związku Stowarzyszeń Artystów Wykonawców STOART, dotyczących: jurysdykcji w stosunku do nadawców radiowych, kwot audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, liberalizacji kapitałowej oraz prawa do sprostowania,
 - CANAL+ Cyfrowego Sp. z o.o., dotyczących: europejskich kwot ekranowych, ochrony małoletnich, sformułowań w przepisach o jurysdykcji oraz terminów nadawania utworów kinematograficznych,
 - Telewizji Polskiej S.A. i Polskiego Radia S.A. w kwestiach: możliwości obniżania europejskich kwot ekranowych (wybrano inne rozwiązanie prawne), definicji audycji europejskiej, redakcji przepisu mówiącego o ewidencji wpływów i wydatków oraz uwag do uzasadnienia projektu,
 - Motion Picture Association dotyczących europejskich kwot ekranowych.

Należy dodać, że zgłoszone uwagi dotyczące materii pozostającej poza zakresem dostosowania prawa do prawa unijnego zostaną wzięte pod uwagę w trakcie prac nad kolejną nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji.

4. Skutki wprowadzenia ustawy

- Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Regulacja nie wpływa na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego. Regulacja nie wpłynie również na dochody i wydatki pozostałych podmiotów sektora finansów publicznych.

- Wpływ na rynek pracy

Regulacja nie wpływa na rynek pracy.

- Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Przepisy ustawy dotyczące całkowitej liberalizacji kapitałowej w odniesieniu do podmiotów pochodzących z krajów Unii Europejskiej oraz podniesienie dozwolonego udziału kapitału zagranicznego spoza Unii Europejskiej (z 33% do 49%) może powodować napływ kapitału zagranicznego do Polski. Przewiduje się zwiększenie udziału firm zagranicznych w polskich firmach będących nadawcami radiowymi i telewizyjnymi. Możliwe jest także powstawanie nadawców radiowych i telewizyjnych, których działalność będzie oparta wyłącznie na kapitale zagranicznym pochodzącym z państw członkowskich Unii Europejskiej.

– Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Regulacja nie wpływa na sytuację i rozwój regionów.

Sumaryczna ocena skutków regulacji

Regulacja spowoduje pozytywne długookresowe skutki społeczne, gospodarcze i kulturalne, przyczyniając się do zwiększenia konkurencyjności polskich nadawców radiowych i telewizyjnych oraz do zwiększenia poziomu ochrony odbiorców mediów przed niepożądanymi przekazami oraz promocji audycji europejskich, utworów słowno-muzycznych wykonywanych w języku polskim oraz utworów wytworzonych pierwotnie w języku polskim.

Uzasadnienie dostosowawczego charakteru
projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji

Wspólnotowe ramy prawne prowadzenia radiowo-telewizyjnej działalności nadawczej

Jednym z podstawowych celów integracji europejskiej, realizowanym między innymi za pomocą przepisów prawa wspólnotowego, jest utworzenie jednolitego rynku wewnętrznego, obejmującego terytorium wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej. Działanie tego rynku opiera się przede wszystkim na czterech podstawowych swobodach, określonych postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – swobodnym przepływie osób, towarów i kapitału, oraz swobodzie świadczenia usług. Prawidłowe funkcjonowanie tych swobód wymaga jednak ustanowienia pewnych wspólnych zasad, dotyczących w szczególności minimalnych standardów, jakie muszą spełniać towary i usługi korzystające ze swobody, a także reguł zdrowej i niezakłóconej konkurencji na wspólnym rynku.

Prawo wspólnotowe uznaje nadawanie programów telewizyjnych i radiowych za usługi podlegające traktatowej swobodzie, która wyraża się w zakazie uniemożliwiania i ograniczania przez władze państw członkowskich możliwości transmisji i odbioru programów nadawanych z terytorium innego państwa członkowskiego. Jednocześnie prawo wspólnotowe bierze pod uwagę specyfikę tego rodzaju usług, wynikającą z ich ścisłego związku z kulturą społeczeństw europejskich. Szczególną wagę przykładana się przy tym do programów telewizyjnych, ze względu na ich znaczenie zarówno kulturowe, jak gospodarcze. Stąd uregulowania prawa wspólnotowego określające wspólne, minimalne zasady, jakimi muszą się kierować europejscy nadawcy programów telewizyjnych, by mogła być zapewniona możliwie bezkonfliktowa realizacja zasady swobody retransmisji i odbioru tych programów. Zasady te zawarte są w przepisach dyrektywy Rady nr 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r., znowejelizowanej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 97/36/WE z dnia 30 czerwca 1997 r., zwanej powszechnie dyrektywą o telewizji bez granic. Podlegają one transpozycji do prawa krajowego państw członkowskich.

Jednocześnie, gospodarczy charakter działalności telewizyjnej wymaga, by podlegała ona na całym jednolitym rynku wolnej i niczym niezakłóconej konkurencji, opartej na jednolitych zasadach. Dotyczy to w szczególności ingerencji władz publicznych w funkcjonowanie tego rynku, między innymi poprzez działalność publicznych nadawców telewizyjnych, finansowanych, przynajmniej częściowo, ze środków publicznych. Potrzeba i zasadność istnienia tych nadawców nie jest w Unii Europejskiej kwestionowana, muszą oni jednak działać na takich zasadach, by ich obecność na rynku nie wpływała negatywnie na sytuację rynkową nadawców prywatnych. Stąd obowiązek przestrzegania przez państwa członkowskie, przy ustanawianiu reguł działania i, przede wszystkim, finansowania, nadawców publicznych, zasad konkurencji określonych w art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, a także przepisów dyrektywy Komisji nr 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi.

Ponadto, zasada swobodnego przepływu kapitału wymaga zniesienia ograniczeń dla podmiotów z państw członkowskich w możliwości nabywania i posiadania praw własności podmiotów mających koncesje na nadawanie programów radiowych i telewizyjnych w innych państwach członkowskich.

W prawie polskim wyżej wymienione kwestie regulowane są przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji. Potrzeba jej nowelizacji wynika zarówno z konieczności pełnej i prawidłowej transpozycji przepisów dyrektywy o telewizji bez granic, jak też obowiązku dostosowania polskich przepisów do wspólnotowych zasad konkurencji oraz swobody przepływu kapitału.

Implementacja przepisów dyrektywy o telewizji bez granic

Dyrektywa zawiera, w art. 1, słowniczek terminów w niej używanych. Prawo krajowe implementujące przepisy dyrektywy posługiwać się musi terminami zdefiniowanymi w ten sam sposób. W prawie polskim dostosowania wymaga definicja pojęcia sponsorowania oraz reklamy ukrytej. Służyć temu mają projektowane zmiany w art. 4 ustawy o radiofonii i telewizji.

W art. 2 dyrektywy o telewizji bez granic wprowadzono reguły określania kompetencji władz poszczególnych państw członkowskich w odniesieniu do nadawców, jest to konieczne w sytuacji, gdy kompetencje te rozciągają się jedynie na terytoria tych państw, natomiast działalność nadawców obejmować może terytorium określone inaczej niż granicami państwowymi. Reguły dotyczące kompetencji muszą być ściśle wdrożone do porządku prawa krajowego państw członkowskich, celem uniknięcia sporów kompetencyjnych pomiędzy nimi. W prawie polskim będzie to projektowany nowy art. 1a ustawy o radiofonii i telewizji.

Dyrektywa o telewizji bez granic w art. 2bis ściśle definiuje przypadki, w których władze państw członkowskich uprawnione są do ograniczenia swobody odbioru bądź retransmisji programów telewizyjnych pochodzących z innych państw członkowskich. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji przewidują szerszy katalog przypadków umożliwiających ograniczenie prawa retransmisji. Implementacja tych przepisów dokonana zostanie w art. 45 ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu nadanym projektem.

W celu promocji na rynku telewizyjnym europejskiej twórczości audiowizualnej, dyrektywa w art. 4 i 5 wprowadza tzw. kwoty ekranowe produkcji europejskiej, czyli minimalny udział audycji europejskich w globalnym czasie nadawania programów telewizyjnych. Kwoty te wynoszą: ponad połowę czasu nadawania dla audycji europejskich oraz 10% czasu nadawania dla audycji europejskich wyprodukowanych przez producentów niezależnych od nadawców, przy czym odpowiednia część tego czasu ma być przeznaczona dla audycji nie starszych niż pięć lat. Art. 6 dyrektywy definiuje audycję europejską. Powyższe przepisy dyrektywy implementować mają projektowane przepisy art. 15-15b ustawy o radiofonii i telewizji.

W rozdziale IV (art. 10-20) dyrektywa o telewizji bez granic zawiera przepisy dotyczące reklamy telewizyjnej, sponsorowania audycji oraz telezakupów. Dotyczą one między innymi: możliwości przerywania audycji reklamami, ograniczenia dopuszczalności reklamy niektórych towarów oraz zakazu nadawania tzw. reklamy ukrytej. Pełnej implementacji tych przepisów do prawa polskiego służyć mają projektowane zmiany w art. 16a-17 ustawy o radiofonii i telewizji, przy czym w niektórych przypadkach przepisy prawa polskiego będą bardziej restrykcyjne, na co dyrektywa zezwala.

Przepisy art. 22 dyrektywy o telewizji bez granic określają zasady ochrony małoletnich przed audycjami zawierającymi treści zagrażające ich zdrowemu rozwojowi. Ochrona ta polegać ma w szczególności na ograniczeniu możliwości nadawania takich audycji oraz na stosowaniu systemu ostrzegania widzów o treściach nieodpowiednich dla

małoletnich, zawartych w audycjach. Implementację tych przepisów dyrektywy zapewnić mają projektowane zmiany w art. 18 ustawy o radiofonii i telewizji.

Dostosowanie do prawa wspólnotowego w zakresie działalności przedsiębiorstw publicznych

Postanowienia art. 87 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską zakazują udzielania przez władze państw członkowskich pomocy finansowej przedsiębiorstwom działającym na jednolitym rynku. Od zakazu tego istnieje jednak kilka, ściśle i w sposób warunkowy określonych w traktacie oraz przepisach prawa wspólnotowego wtórnych, wyjątków. Dotyczy to między innymi działania przedsiębiorstw publicznych realizujących określone zadania w interesie publicznym. Za przedsiębiorstwa takie uznaje się między innymi publiczne nadawców radiowych i telewizyjnych. Ich działalność może być finansowana ze środków publicznych, pochodzących z dotacji władz publicznych lub ze szczególnych źródeł, jak abonament radiowo-telewizyjny, nie może to jednak wpływać negatywnie na funkcjonowanie rynku usług audiowizualnych i rynków z nim związanych (np. rynku reklam).

Taki sposób funkcjonowania przedsiębiorstw finansowanych ze środków publicznych zapewnić mają przepisy dyrektywy nr 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi. Wymagają one, by środki publiczne, jakie otrzymują te przedsiębiorstwa, przeznaczone były jedynie na pokrycie kosztów działalności prowadzonej w interesie publicznym. W sytuacji, gdy przedsiębiorstwo prowadzi jednocześnie działalność w interesie publicznym oraz działalność komercyjną, dyrektywa wymaga utrzymywania osobnej księgowości dla każdego z tych rodzajów działalności. Implementację w prawie polskim przepisów dyrektywy w odniesieniu do nadawców publicznych stanowią mają projektowane zmiany w art. 21, 31 i 50 ustawy o radiofonii i telewizji. Definiują one zadania publiczne tych nadawców i nakładają na nich szczególne wymogi w zakresie księgowości i sprawozdawczości, pozwalające kontrolować sposób wydatkowania środków pochodzących z abonamentu.

Wdrożenie zasady swobodnego przepływu kapitału

Obecnie obowiązujący tekst ustawy o radiofonii i telewizji ogranicza możliwość udziału podmiotów zagranicznych w kapitale lub władzach podmiotów posiadających koncesje na nadawanie programów radiowych i telewizyjnych do 33%. W odniesieniu do podmiotów pochodzących z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego stanowi to sprzeczność z zasadą swobodnego przepływu kapitału, wyrażoną w art. 56 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Konieczne jest zatem dostosowanie art. 35 i 40 ustawy o radiofonii i telewizji do tych postanowień Traktatu.

Pozostałe projektowane zmiany w ustawie o radiofonii i telewizji są konsekwencją zmian wynikających wprost z konieczności dostosowania do prawa wspólnotowego, lub mają charakter porządkowy.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH/ 3574/2003/DPE/mj

Warszawa, dnia 21 października 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem ustawy (pismo nr RM-10-181-03) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedmiotem projektowanej ustawy jest nowelizacja ustawy o radiofonii i telewizji w celu jej dostosowania do przepisów prawa europejskiego.
- II. Zastosowanie mają tu przede wszystkim przepisy Dyrektywy Rady nr 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. mającej na celu koordynację niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw członkowskich odnoszących się do wykonywania telewizyjnej działalności nadawczej (Dz.U.WE nr L 298 z 1989 r. z późniejszymi zmianami) – tzw. dyrektywy o telewizji bez granic. Ponadto należy wziąć pod uwagę postanowienia Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską dotyczące swobody prowadzenia działalności gospodarczej (art. 43 i nast. TWE) oraz swobody przepływu kapitału (art. 56 i nast. TWE), a także postanowienia w zakresie zasad udzielania pomocy publicznej dla przedsiębiorstw (art. 87 i 88 TWE) wraz z przepisami Dyrektywy Komisji nr 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych Państw członkowskich z przedsiębiorstwami publicznymi oraz przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorstw (Dz.Urz.WE nr L 195 z 1980 r. z późn. zmianami).
- III. W art. 1 pkt 1 projekt wprowadza do ustawy o radiofonii i telewizji nowy art. 1a, określający kategorie nadawców podlegających przepisom ustawy, tak jak wymaga tego dyrektywa o telewizji bez granic. Projektowane przepisy są w pełni zgodne z przepisami dyrektywy.

- IV. W art. 1 pkt 2 oraz 4-11 projekt wprowadza przepisy dostosowujące prawo polskie do przepisów dyrektywy o telewizji bez granic w zakresie definicji, promocji twórczości europejskiej oraz reguł dotyczących reklamy. Przepisy te są zgodne z przepisami dyrektywy. Należy jedynie zaznaczyć, że ostateczna ocena zgodności z przepisami dyrektywy delegacji dla Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do obniżenia wymaganego udziału audycji europejskich w czasie nadawania programu (projektowany art. 15 ust. 4 ustawy) uzależniona będzie od sposobu wykonania tej delegacji. Obniżenie to może nastąpić tylko w wypadkach, gdy z przyczyn obiektywnych, tj. trudnej sytuacji ekonomicznej lub braku odpowiedniego repertuaru, nadawca nie jest w stanie zapewnić wymaganego udziału audycji europejskich.
- V. W art. 1 pkt 15 i 16, w nowym brzmieniu art. 35 i nowym art. 40b ustawy, projekt usuwa ograniczenia dla podmiotów pochodzących z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego w nabywaniu koncesji na działalność radiowo-telewizyjną oraz w nabywaniu przedsiębiorstw mających takie koncesje. Przepisy te są zgodne z postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską dotyczącymi swobody prowadzenia działalności gospodarczej oraz swobody przepływu kapitału.
- VI. Dyrektywa nr 80/723/EWG wymaga, w art. 3 bis w związku z art. 2 ust. 1 lit. d, prowadzenia przez przedsiębiorstwa korzystające ze środków publicznych oddzielnej rachunkowości dla działalności w interesie publicznym, finansowanej z tych środków, oraz działalności komercyjnej, finansowanej z przychodów z tej działalności. W art. 1 pkt 14 projektu, w nowych art. 31a i 31b ustawy, wprowadzono taki obowiązek dla publicznych nadawców radiowych i telewizyjnych. Wiąże się to z nową definicją misji publicznej radiofonii i telewizji, zawartą w art. 1 pkt 12 projektu, wprowadzającym nowe brzmienie art. 21 ustawy. Pozwala to zapewnić zgodność zasad funkcjonowania nadawców publicznych z przepisami ww. Dyrektywy oraz zasadami udzielania przedsiębiorstwom pomocy publicznej określonymi w Traktacie ustanawiającym Wspólnotę Europejską.
- VII. W art. 1 pkt 17 projektu dostosowano przepisy dotyczące odmowy rejestracji programu (art. 45 ustawy) do przepisów dyrektywy o telewizji bez granic w zakresie swobody retransmisji programów.
- VIII. Należy również przypomnieć, że projektowana ustawa o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji ma charakter dostosowawczy, niezbędne jest zatem dołączenie do projektu tabeli zbieżności oraz tłumaczenia na język polski aktów, do których ma ona dostosowywać prawo polskie, a więc dyrektyw nr 89/552/EWG i 80/723/EWG w aktualnym brzmieniu oraz postanowień art. 43-60 oraz 87 i 88 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Waldemar Dąbrowski
Minister Kultury

TABELA ZBIEŻNOŚCI

Projektowane przepisy ustawy o radiofonii i telewizji	Przepisy UE
Ustalanie jurysdykcji w ramach wewnętrznego porządku prawnego	
Art. 1 pkt 1 dot. art. 1a ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 2
Definicje sponsorowania i reklamy ukrytej	
Art. 1 pkt 2 lit. b) i c) dot. art. 4 pkt 7 i 11 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 1 pkt c) i d)
Kwota europejska	
Art. 1 pkt 4 dot. art. 15 ust. 3 i 4 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 4 ust. 1
Kwota audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych	
Art. 1 pkt 5 dot. art. 15a ust. 1 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 5
Definicja audycji europejskiej	
Art. 1 pkt 6 dot. art. 15b ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 6
Przerywanie audycji telewizyjnych reklamami i telesprzedają	
Art. 1 pkt 7 lit. a) dot. art. 16a ust. 4 i 5 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 11 ust. 3 i 4
Art. 1 pkt 7 lit. b) dot. art. 16a ust. 6 pkt 3 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 11 ust. 5
Zakaz nadawania reklam określonych produktów	
Art. 1 pkt 8 lit. a) dot. art. 16b ust. 1 pkt 1 ustawy (wyroby tytoniowe)	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 13
Art. 1 pkt 8 lit. a) dot. art. 16b ust. 1 pkt 2 ustawy (napoje alkoholowe)	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 15
Art. 1 pkt 8 lit. a) dot. art. 16b ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy (usługi medyczne i produkty lecznicze)	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 14
Zakaz nadawania reklamy ukrytej	
Art. 1 pkt 9 dot. art. 16c ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 10 ust. 4
Przepis szczegółowy dotyczący sponsorowania	
Art. 1 pkt 10 dot. art. 17 ust. 2 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 17 ust. 2 i 3
Ochrona małoletnich	
Art. 1 pkt 11 dot. art. 18 ust. 4-6 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 22
Art. 1 pkt 20 dot. zmian w art. 53 ust. 1 ustawy	
Pomoc publiczna dla nadawców publicznych	
Art. 1 pkt 12 dot. art. 12 ustawy (określenie misji i zadań nadawców publicznych)	Dyrektywa Komisji 80/723/EWG w zw. z art. 86 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską uzupełniona Komunikatem Komisji Europejskiej o stosowaniu zasad pomocy publicznej do publicznych usług w zakresie nadawania programów (2001/C 320/04) pkt 33, 34, 36, 37, 44 i 53.
Art. 1 pkt 14 dot. art. 31 ust. 4-9 ustawy	
Art. 1 pkt 18 dot. art. 48 ust. 3 ustawy	
Art. 1 pkt 19 dot. art. 50 ust. 1 ustawy	
Zniesienie ograniczeń kapitałowych względem podmiotów z Europejskiego Obszaru Gospodarczego	
Art. 1 pkt 15 dot. art. 35 ust. 3 ustawy	Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską art. 56

TRAKTAT USTANAWIAJĄCY WSPÓLNOTĘ EUROPEJSKĄ

TEKST SKONSOLIDOWANY

(UWZGLĘDNIAJĄCY ZMIANY WPROWADZONE TRAKTATEM Z NICEI)

ROZDZIAŁ 4

KAPITAŁ I PŁATNOŚCI

Artykuł 56

1. W ramach postanowień niniejszego rozdziału zakazane są wszelkie ograniczenia w przepływie kapitału między Państwami Członkowskimi oraz między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi.
2. W ramach postanowień niniejszego rozdziału zakazane są wszelkie ograniczenia w płatnościach między Państwami Członkowskimi oraz między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi.

Artykuł 57

1. Artykuł 56 nie narusza ograniczeń istniejących 31 grudnia 1993 roku w stosunku do państw trzecich na mocy prawa krajowego lub prawa wspólnotowego w odniesieniu do przepływu kapitału do lub z państw trzecich, gdy dotyczą inwestycji bezpośrednich, w tym inwestycji w nieruchomości, związanych z przedsiębiorczością, świadczeniem usług finansowych lub dopuszczaniem papierów wartościowych na rynki kapitałowe.
2. Dążąc do urzeczywistnienia w możliwie najszerszym zakresie celu swobodnego przepływu kapitału między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi i bez uszczerbku dla innych rozdziałów niniejszego Traktatu, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może przyjąć środki dotyczące przepływu kapitału do lub z państw trzecich, gdy dotyczą inwestycji bezpośrednich, w tym inwestycji w nieruchomości, związanych z przedsiębiorczością, świadczeniem usług finansowych lub dopuszczaniem papierów wartościowych na rynki kapitałowe. Jednomyślność wymagana jest do przyjęcia na podstawie niniejszego ustępu środków, które w prawie wspólnotowym stanowią krok wstecz w odniesieniu do liberalizacji przepływu kapitału do lub z państw trzecich.

Artykuł 58

1. Artykuł 56 nie narusza prawa Państw Członkowskich do:
 - a) stosowania odpowiednich przepisów ich prawa podatkowego traktujących odmiennie podatników ze względu na różne miejsca zamieszkania lub inwestowania kapitału,
 - b) podejmowania wszelkich środków niezbędnych do zapobiegania naruszeniom ich ustaw i aktów wykonawczych, zwłaszcza w sferze podatkowej i w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami finansowymi lub ustanowienia procedur deklarowania przyływu kapitału do celów informacji administracyjnej bądź statystycznej, lub podejmowania środków uzasadnionych powodami związanymi z porządkiem publicznym lub bezpieczeństwem publicznym.
2. Niniejszy rozdział nie przesądza o możliwości stosowania ograniczeń w dziedzinie prawa przedsiębiorczości zgodnych z niniejszym Traktatem.

3. Środki i procedury określone w ustępach 1 i 2 nie powinny stanowić arbitralnej dyskryminacji, ani ukrytego ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału i płatności w rozumieniu artykułu 56.

Artykuł 59

Jeżeli, w wyjątkowych okolicznościach, przepływ kapitału do lub z państw trzecich powoduje lub może spowodować poważne trudności w funkcjonowaniu unii gospodarczej i walutowej, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z EBC, może podjąć wobec państw trzecich środki ochronne na okres nie przekraczający sześciu miesięcy, o ile środki te są bezwzględnie konieczne.

Artykuł 60

1. Jeżeli, w przypadkach przewidzianych w artykule 301, działanie Wspólnoty uważane jest za niezbędne, Rada może, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 301, podjąć w stosunku do danych państw trzecich pilne i niezbędne środki w odniesieniu do przepływu kapitału i płatności.

2. Bez uszczerbku dla artykułu 297 i dopóki Rada nie podejmie środków zgodnie z ustępem 1, Państwo Członkowskie może z ważnych przyczyn politycznych i z pilnych powodów podjąć środki jednostronne przeciwko państwu trzeciemu dotyczące przepływu kapitału i płatności. Komisja i pozostałe Państwa Członkowskie są informowane o tych środkach najpóźniej w dniu ich wejścia w życie.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może zdecydować, iż dane Państwo Członkowskie powinno zmienić lub uchylić takie środki. Przewodniczący Rady informuje Parlament Europejski o stosownych decyzjach podjętych przez Radę.

Pomoc przyznawana przez Państwa

Artykuł 87

1. Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

2. Zgodna ze wspólnym rynkiem jest:

- a) pomoc o charakterze socjalnym przyznawana indywidualnym konsumentom, pod warunkiem, że jest przyznawana bez dyskryminacji związanej z pochodzeniem produktów,
- b) pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,
- c) pomoc przyznawana gospodarce niektórych regionów Republiki Federalnej Niemiec dotkniętych podziałem Niemiec, w zakresie, w jakim jest niezbędna do skompensowania niekorzystnych skutków gospodarczych spowodowanych tym podziałem.

3. Za zgodną ze wspólnym rynkiem może zostać uznana:

- a) pomoc przeznaczona na sprzyjanie rozwojowi gospodarczemu regionów, w których poziom życia jest nienormalnie niski lub regionów, w których istnieje poważny stan niedostatecznego zatrudnienia;
- b) pomoc przeznaczona na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce Państwa Członkowskiego;
- c) pomoc przeznaczona na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem;
- d) pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji we Wspólnocie w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem;
- e) inne kategorie pomocy, jakie Rada może określić decyzją, stanowiąc większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji.

Artykuł 88

1. Komisja we współpracy z Państwami Członkowskimi stale bada systemy pomocy istniejące w tych Państwach. Proponuje im ona stosowne środki konieczne ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie wspólnego rynku.

2. Jeśli Komisja stwierdzi, po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag, że pomoc przyznana przez Państwo lub przy użyciu zasobów państwowych nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu artykułu 87, lub że pomoc ta jest nadużywana, decyduje o zniesieniu lub zmianie tej pomocy przez dane Państwo w terminie, który ona określa.

Jeśli dane Państwo nie zastosuje się do tej decyzji w wyznaczonym terminie, Komisja lub każde inne zainteresowane Państwo może, na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułów 226 i 227, wnieść sprawę bezpośrednio do Trybunału Sprawiedliwości.

Na wniosek Państwa Członkowskiego Rada, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować, że pomoc, którą to Państwo przyznaje lub zamierza przyznać, jest uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, na zasadzie odstępstwa od postanowień artykułu 87 lub rozporządzeń przewidzianych w artykule 89, jeśli wyjątkowe okoliczności uzasadniają taką decyzję. Jeśli w odniesieniu do danej pomocy Komisja wszczęła procedurę przewidzianą w pierwszym akapicie niniejszego ustępu, wystąpienie zainteresowanego Państwa z wnioskiem skierowanym do Rady powoduje zawieszenie tej procedury do czasu zajęcia stanowiska przez Radę.

Jednakże jeśli Rada nie zajmie stanowiska w terminie trzech miesięcy od wystąpienia z wnioskiem, Komisja wydaje decyzję w sprawie.

3. Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeśli uznaje ona, że plan nie jest zgodny ze wspólnym rynkiem w rozumieniu artykułu 87, wszczyna bezzwłocznie procedurę przewidzianą w ustępie 2. Dane Państwo Członkowskie nie może wprowadzać w życie projektowanych środków dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej.

Artykuł 89

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może wydać wszelkie właściwe rozporządzenia w celu zastosowania artykułów 87 i 88,

a w szczególności może określić warunki stosowania artykułu 88 ustęp 3 i kategorie pomocy zwolnione z tej procedury.

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

DYREKTYWA RADY (89/552/EWG)

z dnia 3 października 1989 r.

**W SPRAWIE KOORDYNACJI OKREŚLONYCH PRZEPISÓW PRAWA,
USTAWODAWSTWA LUB DZIAŁAŃ ADMINISTRACYJNYCH W PAŃSTWACH
CZŁONKOWSKICH W ZAKRESIE EMISJI PROGRAMÓW TELEWIZYJNYCH]**

oraz

DYREKTYWA

RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (97/36/WE)

z dnia 30 czerwca 1997 r.

ZMIENIAJĄCA DYREKTYWĘ RADY 89/552/EWG

**W SPRAWIE KOORDYNACJI OKREŚLONYCH PRZEPISÓW PRAWA,
USTAWODAWSTWA LUB DZIAŁAŃ ADMINISTRACYJNYCH W PAŃSTWACH
CZŁONKOWSKICH W ZAKRESIE EMISJI PROGRAMÓW TELEWIZYJNYCH**

Nieoficjalny ujednolicony tekst przygotowany przez Komisję

WSTĘP DO DYREKTYWY RADY (89/552/EWG)

z dnia 3 października 1989 r.

**w sprawie koordynacji określonych przepisów prawa, ustawodawstwa lub działań
administracyjnych w Państwach Członkowskich
w zakresie emisji programów telewizyjnych**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Mając na uwadze Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 57 ust. 2 oraz art. 66 Traktatu,

Mając na uwadze propozycję Komisji¹,

W porozumieniu z Parlamentem Europejskim²,

Mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

- (1) Zważywszy, iż zgodnie z postanowieniami Traktatu cele Wspólnoty obejmują ustanowienie jeszcze bliższego związku pomiędzy narodami Europy, działanie na rzecz bliższych stosunków pomiędzy Państwami należącymi do Wspólnoty, gospodarczego oraz społecznego postępu w tych państwach poprzez podejmowanie wspólnych działań mających na celu eliminację barier dzielących Europę, zapewnienie stałego ulepszania warunków życia narodów, a także zagwarantowanie zachowania i umocnienia pokoju i wolności;
- (2) Zważywszy, iż Traktat przewiduje utworzenie wspólnego rynku, a w tym zniesienie wszelkich przeszkód swobodnego przepływu usług pomiędzy Państwami Członkowskimi

¹ Dz.U. WE C 179, 17.7.1986, str. 4.

² Dz.U. WE C 49, 22.2.1988, str. 53 oraz Dz.U. WE C 158, 26.6.1989.

oraz powstanie systemu przeciwdziałającego zakłóceniom konkurencji na wspólnym rynku;

- (3) Zważywszy, iż programy nadawane przez granice za pomocą różnych technologii są jednym ze sposobów dążenia do osiągnięcia celów Wspólnoty; a ponadto zważywszy, iż należy przyjąć środki umożliwiające i zapewniające przechodzenie z krajowych programów do wspólnego systemu produkcji oraz rynku dystrybucji programów oraz określić warunki uczciwej konkurencji nie zagrażającej publicznej roli odgrywanej przez programy telewizji powszechnej;
- (4) Zważywszy, iż Rada Europy przyjęła Europejską konwencję o telewizji ponadgranicznej;
- (5) Zważywszy, iż Traktat przewiduje wydanie dyrektyw dotyczących koordynacji przepisów regulujących podejmowanie działalności przez osoby działające na własny rachunek;
- (6) Zważywszy, iż nadawanie programów telewizyjnych stanowi, w zwykłych okolicznościach, usługę w rozumieniu Traktatu;
- (7) Zważywszy, iż Traktat przewiduje swobodny przepływ wszelkich rodzajów usług świadczonych za wynagrodzeniem, niezależnie od ich treści kulturalnych bądź wszelkich innych treści oraz bez ograniczeń w stosunku do obywateli Państw Członkowskich posiadających siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie Wspólnoty innym niż państwo, w którym znajdują się odbiorcy usług;
- (8) Zważywszy, iż powyższe prawo zastosowane do nadawania i rozpowszechniania usług telewizyjnych jest także szczególnym odzwierciedleniem w prawie wspólnotowym znacznie bardziej ogólnej zasady a mianowicie wolności wypowiedzi, o której mowa w art. 10 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności ratyfikowanej przez wszystkie Państwa Członkowskie; zważywszy ponadto, iż z tego powodu wydawanie dyrektyw dotyczących nadawania i rozpowszechniania programów telewizyjnych musi zapewnić ich swobodny przepływ w świetle postanowień

³ Dz.U. WE C 232, 31.8.1987, str. 4.

wspomnianego artykułu oraz podlegać wyłącznie ograniczeniom określonym w art. 10 ust. 2 oraz art. 56 ust. 1 Traktatu;

- (9) Zważywszy, iż ustawy, rozporządzenia oraz działania administracyjne w Państwach Członkowskich w zakresie podejmowania działalności przez nadawców programów telewizyjnych oraz operatorów telewizji kablowych są rozbieżne, co może zakłócać swobodny przepływ programów w ramach Wspólnoty oraz konkurencję na wspólnym rynku;
- (10) Zważywszy, iż wszelkie takie ograniczenia swobody świadczenia usług nadawczych we Wspólnocie winny zostać zlikwidowane zgodnie z postanowieniami Traktatu;
- (11) Zważywszy, iż likwidacji ograniczeń winna towarzyszyć koordynacja właściwych przepisów prawnych zmierzająca do ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa powyżej oraz, w ogólniejszym zarysie, swobody przepływu informacji i idei w ramach Wspólnoty;
- (12) Zważywszy, iż w konsekwencji wszelkie programy winny być zgodne z przepisami prawa obowiązującymi w Państwie Członkowskim z którego pochodzą;
- (13) Zważywszy, iż niniejsza Dyrektywa określa minimalne zasady niezbędne dla zapewnienia swobody emisji przez nadawców; zważywszy także, iż nie wpływa to na odpowiedzialność Państw Członkowskich oraz ich władz w zakresie czynności organizacyjnych - w tym systemu koncesjonowania, zezwoleń administracyjnych, opodatkowania i finansowania, a także treści programowych; zważywszy ponadto, iż dzięki temu nie zostanie zagrożony niezależny rozwój kultury w Państwach Członkowskich oraz zapewniona będzie ochrona różnorodności kulturowej Wspólnoty;
- (14) Zważywszy, iż w ramach wspólnego rynku konieczne jest by wszelkie programy nadawane wewnątrz Wspólnoty oraz przeznaczone do odbioru na terytorium Wspólnoty, a w szczególności programy przeznaczone do odbioru w innym Państwie Członkowskim, winny być zgodne z prawem Państwa Członkowskiego z którego

pochodzą, dotyczącym nadawania programów przeznaczonych do powszechnego odbioru w tym Państwie Członkowskim oraz z postanowieniami niniejszej Dyrektywy;

- (15) Zważywszy, iż wystarczający jest wymóg by Państwo Członkowskie z którego nadawany jest program winno nadzorować zgodność programów w prawem krajowym podlegającym koordynacji na podstawie niniejszej Dyrektywy w taki sposób, by móc zapewnić swobodny przepływ programów bez konieczności zastosowania wtórnej kontroli na takiej samej podstawie w Państwie Członkowskim, które jest odbiorcą programu; zważywszy jednakże, iż w drodze wyjątku oraz w ściśle określonych warunkach Państwo Członkowskie które jest odbiorcą programu może tymczasowo zawiesić retransmisję programów telewizyjnych;
- (16) Zważywszy, iż Państwo Członkowskie musi przeciwdziałać wszelkim działaniom mogącym zagrozić swobodzie przepływu oraz wymianie handlowej w zakresie programów telewizyjnych a także działaniom mogącym prowadzić do tworzenia dominującej pozycji nadawcy stanowiącej ograniczenie pluralizmu oraz swobody nadawania informacji telewizyjnych oraz wolności całego sektora przekazu informacji;
- (17) Zważywszy, iż niniejsza Dyrektywa ogranicza się do określenia zasad nadawania programów telewizyjnych, ale jednocześnie nie uchybia ona wszelkim teraźniejszym lub przyszłym działaniom harmonizacyjnym Wspólnoty, a w szczególności zaspakaja ustawowe wymogi dotyczące ochrony konsumenta oraz uczciwej konkurencji i transakcji handlowych;
- (18) Zważywszy, iż wymagana jest koordynacja w celu ułatwienia osobom oraz przedsiębiorstwom produkującym programy o treściach kulturowych rozpoczęcie i prowadzenie działalności;
- (19) Zważywszy, iż minimalne wymogi określone dla wszelkich publicznych lub prywatnych wspólnotowych programów telewizyjnych w ramach europejskich produkcji audio-wizualnych są środkiem propagowania produkcji, niezależnej produkcji oraz

rozpowszechniania tych programów we wspomnianej branży oraz stanowią dopełnienie innych aktów prawnych które zostaną lub zostały już zgłoszone w tym celu;

- (20) Zważywszy, iż w związku z powyższym należy propagować powstanie rynków o odpowiedniej wielkości dla produkcji telewizyjnych w Państwach Członkowskich gwarantujących zwrot z inwestycji nie tylko poprzez ustanowienie wspólnych zasad otwierania rynków krajowych, lecz także poprzez popieranie produkcji europejskiej, jeśli jest to możliwe, oraz zapewnienie, przy zastosowaniu właściwych środków, jej większościowego udziału w programach telewizyjnych w Państwach Członkowskich; zważywszy ponadto, iż w celu umożliwienia kontroli stosowania tych zasad Państwa Członkowskie będą składać Komisji sprawozdania ze stosowania proporcji zarezerwowanych w niniejszej Dyrektywie dla dzieł europejskich oraz niezależnych produkcji; zważywszy także, iż w celu obliczenia tych proporcji należy uwzględnić szczególną sytuację Republiki Grecji oraz Portugalii; zważywszy także, iż Komisja musi informować Państwa Członkowskie o wspomnianych sprawozdaniach, którym towarzyszyć będzie, jeśli to konieczne, opinia uwzględniająca w szczególności postęp w stosunku do lat ubiegłych, udział audycji premierowych w programie, szczególne warunki funkcjonowania nowych stacji telewizyjnych oraz specyficzną sytuację państw posiadających niskie zdolności produkcyjne programów audiowizualnych lub ograniczone obszary językowe;
- (21) Zważywszy, iż w tym celu “dzieła europejskie” powinny zostać zdefiniowane w sposób nie ograniczający możliwości określenia przez Państwa Członkowskie bardziej szczegółowych definicji mających zastosowanie do nadawców podlegających jurysdykcji tych Państw Członkowskich zgodnie z art. 3 ust. 1, stosownie do przepisów prawa Wspólnoty oraz celów niniejszej Dyrektywy;
- (22) Zważywszy, iż ważne jest poszukiwanie nowych instrumentów prawnych oraz procedur zgodnych z przepisami prawa Wspólnoty w celu propagowania realizacji tych celów mając na uwadze przyjęcie stosownych środków zachęcających do podejmowania działalności oraz rozwoju europejskiej produkcji audiowizualnej i jej rozpowszechniania, szczególnie w państwach posiadających niskie zdolności produkcyjne lub ograniczone obszary językowe;

- (23) Zważywszy, iż wolno stosować krajowe systemy pomocy na rzecz rozwoju produkcji europejskich, o ile są one zgodne z prawem Wspólnoty;
- (24) Zważywszy, iż zarezerwowanie, o ile jest to potrzebne, określonej proporcji programów dla produkcji niezależnych, stworzonych przez producentów niezależnych od nadawców, będzie działać stymulująco na powstawanie nowych źródeł produkcji telewizyjnych, w szczególności powstawanie małych i średnich przedsiębiorstw; zważywszy także, iż będzie to stwarzało nowe możliwości promowania i wprowadzania na rynek talentów twórczych w zawodach związanych z rozwojem kultury; zważywszy ponadto, iż definicja niezależnego producenta przyjęta przez Państwa Członkowskie winna uwzględniać ten cel poprzez odpowiednie wykorzystanie małych i średnich producentów oraz zezwolenie na finansowy udział odpowiedzialnych za współprodukcję filii organizacji telewizyjnych;
- (25) Zważywszy, iż niezbędne jest wdrożenie w Państwach Członkowskich środków zapewniających upływ określonego czasu pomiędzy pierwszym pokazem kinowym i telewizyjnym danego utworu;
- (26) Zważywszy, iż w celu opracowania bardziej aktywnej polityki wspierania danego języka, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić bardziej szczegółowe lub ostrzejsze zasady – szczególnie w oparciu o kryteria językowe, o ile będą one zgodne z zasadami Wspólnoty oraz nie będą dotyczyły retransmisji programów powstałych w innym Państwie Członkowskim;
- (27) Zważywszy, iż w celu zabezpieczenia pełnej i właściwej ochrony interesów konsumentów jako widzów programów, należy określić pewne minimalne zasady i standardy w odniesieniu do reklamy telewizyjnej, a Państwa Członkowskie muszą zachować prawo określania bardziej szczegółowych bądź ostrzejszych przepisów lub w pewnych okolicznościach nakładania odrębnych warunków na nadawców telewizyjnych znajdujących się pod ich jurysdykcją;
- (28) Zważywszy, iż zgodnie z prawem Wspólnoty oraz w odniesieniu do programów przeznaczonych jedynie do odbioru na terytorium danego Państwa Członkowskiego, które nie mogą być odbierane, pośrednio bądź bezpośrednio, w jednym lub kilku innych

Państwach Członkowskich, Państwa Członkowskie muszą mieć możliwość określania odrębnych warunków emisji reklam oraz wprowadzania różnych ograniczeń ilościowych emisji reklam w celu regulowania emisji tych programów;

- (29) Zważywszy, iż konieczne jest wprowadzenie zakazu reklamy telewizyjnej papierosów oraz wyrobów tytoniowych, w tym także pośrednich form reklamy, które choć nie wymieniają bezpośrednio nazw wyrobów tytoniowych, mają na celu ominięcie zakazu reklamy tych produktów poprzez używanie nazwy marki, symbolu lub innych wyróżniających cech wyrobów tytoniowych lub przedsiębiorstwa, którego główna lub najbardziej znana działalność polega na produkcji i sprzedaży tych wyrobów;
- (30) Zważywszy, iż , iż konieczne jest także wprowadzenie zakazu reklamy telewizyjnej leków oraz środków leczniczych dostępnych jedynie na receptę w Państwie Członkowskim jurysdykcji którego podlega nadawca, oraz ścisłych kryteriów reklamy wyrobów alkoholowych;
- (31) Zważywszy, iż w świetle rosnącego znaczenia sponsorów w finansowaniu programów, należy określić zasady dotyczące sponsorowania;
- (32) Zważywszy ponadto, iż należy wprowadzić zasady ochrony fizycznego, psychicznego oraz moralnego rozwoju małoletnich w programach i reklamie telewizyjnej;
- (33) Zważywszy, iż chociaż nadawcy są zobowiązani do zapewnienia rzetelnego przedstawiania faktów i wydarzeń w programach, ważne jest także, by winni oni być zobowiązani w szczególny sposób do gwarantowania prawa odpowiedzi lub równoważnych środków tak, by każda osoba, której uzasadnione interesy zostały naruszone w emitowanym programie mogła skutecznie dochodzić swoich praw poprzez prawo odpowiedzi lub zastosować inne środki zaradcze.

WSTĘP DO DYREKTYWY
RADY I PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (97/36/WE
zmieniającej DYREKTYWĘ RADY 89/552/EWG w sprawie koordynacji określonych
przepisów prawa, ustawodawstwa lub działań administracyjnych w Państwach
Członkowskich w zakresie emisji programów telewizyjnych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

Mając na uwadze Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności art. 57 ust. 2 oraz art. 66 Traktatu,

Mając na uwadze propozycję Komisji¹,

Mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

Działając zgodnie z procedurą określoną w Art. 189B Traktatu³, mając na uwadze wspólny tekst przyjęty przez Komisję Rozjemczą w dniu 16 kwietnia 1997,

¹ Dz.U. WE C 185, 19.7.1995, str. 4 oraz Dz.U. WE C 221, 30.7.1996, str. 10.

² Dz.U. WE C 301, 13.11.1995, str. 35.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 1996 (Dz.U. WE C 65, 4.3.1996, str. 113). Wspólne stanowisko Komisji z dnia 8 lipca 1996 (Dz.U. WE C 264, 11.9.1996, str. 152) oraz Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 listopada 1996 (Dz.U. WE C 362, 2.12.1996, str. 56).

- (1) Zważywszy, iż Dyrektywa Rady 89/552/EWG¹ stanowi podstawę prawną nadawania programów telewizyjnych na rynku wewnętrznym;
- (2) Zważywszy, iż Art. 26 Dyrektywy 89/552/EWG stanowi, iż nie później niż pod koniec piątego roku po dacie przyjęcia niniejszej Dyrektywy Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z realizacji postanowień tej Dyrektywy, oraz jeśli to niezbędne, dodatkowe propozycje mające na celu dostosowanie postanowień Dyrektywy do zmian zachodzących w dziedzinie nadawania programów telewizyjnych;
- (3) Zważywszy, iż stosowanie postanowień Dyrektywy 89/552/EWG oraz sprawozdanie z realizacji postanowień tej Dyrektywy ujawniły potrzebę bardziej precyzyjnego określenia pewnych definicji oraz obowiązków Państw Członkowskich, o których mowa w tej Dyrektywie;
- (4) Zważywszy, iż w komunikacie z dnia 19 lipca 1994 zatytułowanym “Droga Europy do społeczeństwa informatycznego: plan działania” Komisja podkreśliła wagę istnienia ram regulacyjnych w zakresie treści programów audiowizualnych, umożliwiających ochronę swobodnego przepływu tych usług we Wspólnocie oraz otwartych na możliwości rozwoju wynikające z postępów technologii w tym sektorze, jednocześnie uwzględniających specyficzny charakter, a w szczególności wpływ kulturowy i społeczny programów audiowizualnych na ich odbiorców, niezależnie od środka przekazu;
- (5) Zważywszy, iż Rada przyjęła wspomniany plan działania na posiedzeniu w dniu 28 września 1994 r. Oraz podkreśliła potrzebę poprawy konkurencyjności sektora audiowizualnego we Wspólnocie;
- (6) Zważywszy, iż Komisja przedłożyła Zieloną Księgę dotyczącą ochrony nieletnich oraz godności ludzkiej w sektorze usług audiowizualnych oraz informacyjnych a także

¹ Dz.U. WE L 298, 17.10.1989, str. 23, ze zmianami wprowadzonymi na podstawie Aktu Przystąpienia z roku 1994.

zobowiązała się do opracowania Zielonej Księgi dotyczącej rozwoju elementów kulturowych w ramach tych usług;

- (7) Zważywszy, iż jakiegokolwiek uregulowania prawne w zakresie nowych usług audiowizualnych muszą być zgodne z podstawowym celem niniejszej Dyrektywy, jakim jest utworzenie ram prawnych zapewniających swobodny przepływ usług;
- (8) Zważywszy, iż Państwa Członkowskie powinny podjąć działania w zakresie usług porównywalnych do nadawania programów telewizyjnych w celu przeciwdziałania naruszeniom podstawowych przepisów w zakresie wymiany informacji oraz powstawaniu szerokich rozbieżności swobodnego przepływu usług oraz konkurencji;
- (9) Zważywszy, iż szefowie państw i rządów na szczycie Rady Europejskiej w Essen w dniu 9 i 10 grudnia 1994 r. wezwali Komisję do przedstawienia propozycji nowelizacji Dyrektywy 89/552/EWG przed kolejnym szczytem Rady;
- (10) Zważywszy, iż stosowanie postanowień Dyrektywy 89/552/EWG ujawniło potrzebę precyzyjniejszego określenia kwestii jurysdykcji w odniesieniu szczególnie do sektora usług audiowizualnych; zważywszy ponadto, iż w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, kryterium miejsca prowadzenia działalności danego podmiotu winno być uznane za kryterium rozstrzygające podczas określania, czy dany podmiot podlega jurysdykcji danego Państwa Członkowskiego;
- (11) Zważywszy, iż zgodnie z kryteriami określonymi przez Trybunał Sprawiedliwości w orzeczeniu z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie *Factortame*² pojęcie prowadzenia działalności obejmuje rzeczywiste prowadzenie działalności gospodarczej w ramach trwałej struktury utworzonej na czas nieograniczony;
- (12) Zważywszy, iż miejsce prowadzenia działalności przez nadawcę programu telewizyjnego może zostać określone na podstawie szeregu kryteriów praktycznych, takich jak: miejsce w którym znajduje się siedziba świadczącego te usługi, miejsce w którym zwykle

² Sprawa C-221/89, Queen przeciwko Secretary of State for Transport, ex parte Factortame Ltd. I inni, (1991), ECR I-3905, ust. 20.

zapadają decyzje dotyczące polityki programowej, miejsce w którym program jest montowany i przygotowywany do nadania, bądź też miejsce w którym znajduje się większa część pracowników podmiotu prowadzącego działalność polegającą na nadawaniu programów telewizyjnych;

- (13) Zważywszy, iż istnieje szereg praktycznych czynników oraz wyczerpująca procedura umożliwiająca stwierdzenie iż nadawca podlega jurysdykcji tylko jednego Państwa Członkowskiego z tytułu świadczenia przez niego usług, o których mowa w niniejszej Dyrektywie; jednakże, uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości oraz w celu uniknięcia luk uniemożliwiających stwierdzenie jurysdykcji, należy uznać czynnik miejsca prowadzenia działalności w rozumieniu art. 52 i nast. Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską jako przesądzający czynnik pozwalający na określenie Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega nadawca;
- (14) Zważywszy, iż Trybunał Sprawiedliwości uznał kilkakrotnie³, iż Państwo Członkowskie zachowuje prawo podjęcia działań przeciwko organizacji nadającej programy telewizyjne, posiadające siedzibę w innym Państwie Członkowskim, jeśli całą lub większa część jej działalności jest przeznaczona do odbioru na terytorium pierwszego Państwa Członkowskiego, jeśli miejsce siedziby zostało wybrane w celu omijania przepisów, którym podlegałaby działalność nadawcy, gdyby jego siedziba znajdowała się w pierwszym Państwie Członkowskim;
- (15) Zważywszy, iż art. F(2) Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, iż Unia Europejska będzie szanować podstawowe prawa zagwarantowane w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności jako podstawowe zasady prawa Wspólnoty; zważywszy, iż jakiegokolwiek środki zmierzające do ograniczenia odbioru lub zawieszenia retransmisji programów telewizyjnych przedsięwzięte zgodnie z art. 2a Dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi na mocy niniejszej Dyrektywy muszą być zgodne z tymi zasadami;

³ Patrz w szczególności orzeczenia w Sprawie 33/74, Van Binsbergen przeciwko Bestuur van de Bedrijfsvereniging, (1974), ECR 1299 oraz w Sprawie C-23/93, TV 10 SA przeciwko Commissariaat voor de Media (1994), ECR I-4795.

- (16) Zważywszy, iż należy skutecznie zapewnić stosowanie postanowień Dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi na mocy niniejszej Dyrektywy we Wspólnocie w celu zachowania wolnej i uczciwej konkurencji pomiędzy podmiotami działającymi w tej samej branży;
- (17) Zważywszy, iż bezpośrednio zainteresowane osoby trzecie, w tym także obywatele innych państw Członkowskich, muszą mieć możliwość dochodzenia swoich praw zgodnie z przepisami prawa krajowego przed właściwymi organami sądowymi bądź innymi władzami Państwa Członkowskiego, którego jurysdykcji podlega organizacja nadająca programy telewizyjne i nie stosująca krajowych przepisów wprowadzonych na podstawie Dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi na mocy niniejszej Dyrektywy;
- (18) Zważywszy, iż konieczne jest zapewnienie, iż Państwa Członkowskie mogą podejmować środki mające na celu ochronę prawa do informacji oraz zapewnienie powszechnego dostępu do programów telewizyjnych o ważnym znaczeniu społecznym, takich jak transmisja Mistrzostw Olimpijskich oraz rozgrywek piłki nożnej Pucharu Światowego oraz Mistrzostw Europy; w tym celu Państwa Członkowskie zachowują prawo podejmowania środków zgodnych z prawem Wspólnoty, mających na celu uregulowanie korzystania z wyłącznych praw do transmisji tych wydarzeń przez nadawców podlegających ich jurysdykcji;
- (19) Zważywszy, iż niezbędne jest wprowadzenie w ramach Wspólnoty przepisów mających na celu wypełnienie potencjalnych luk prawnych oraz uniknięcie zakłóceń na rynku, a też przywrócenie swobody przepływu usług polegających na nadawaniu programów telewizyjnych w celu uniemożliwienia omijania krajowych przepisów oraz ochrony uzasadnionych interesów społecznych;
- (20) Zważywszy, iż niezbędne jest wprowadzenie w ramach niniejszej Dyrektywy przepisów dotyczących korzystania przez nadawców z zakupionych przez nich praw wyłączności do emisji wydarzeń uznanych za ważne społecznie w innym Państwie członkowskim niż Państwo, którego jurysdykcji podlega dany nadawca, oraz zważywszy, iż w celu uniknięcia spekulacyjnych zakupów praw w celu obejścia krajowych przepisów należy

zastosować te przepisy w umowach podpisywanych po opublikowaniu niniejszej Dyrektywy w związku z wydarzeniami, które będą miały miejsce po dniu wprowadzenia w życie jej postanowień w Państwach Członkowskich, przy czym przedłużenie umów podpisanych przed publikacją niniejszej Dyrektywy uważa się za nowe umowy;

- (21) Zważywszy, iż wydarzenia o ważnym znaczeniu społecznym powinny, na potrzeby niniejszej Dyrektywy, być określone poprzez spełnienie pewnych kryteriów, co oznacza iż inny to być ważne wydarzenia, którymi jest zainteresowany ogół odbiorców Unii Europejskiej lub danego Państwa Członkowskiego, bądź znacznej części danego Państwa Członkowskiego, a które zostały zorganizowane z wyprzedzeniem przez organizatora uprawnionego do sprzedaży praw dotyczących tych wydarzeń;
- (22) Zważywszy, iż na potrzeby niniejszej Dyrektywy, “bezpłatna telewizja” oznacza nadawanie przez stację komercyjną lub powszechną programów przeznaczonych do powszechnego odbioru bez dodatkowych opłat oprócz opłaty w ramach systemu opłat telewizyjnych stosowanych w danym Państwie Członkowskim (tzn. abonamentu telewizyjnego oraz/lub abonamentu telewizji kablowej);
- (23) Zważywszy, iż Państwa Członkowskie mogą podejmować wszelkie środki, które uznają za niezbędne w odniesieniu do programów z państw trzecich, którzy nie spełniają warunków określonych w art. 2 Dyrektywy 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi na mocy niniejszej Dyrektywy, z zastrzeżeniem zgodności tych środków z przepisami prawa Wspólnoty oraz międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty;
- (24) Zważywszy, iż w celu eliminacji przeszkód wynikających z różnic w krajowych przepisach dotyczących promocji utworów Europejskich, Dyrektywa 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi na mocy niniejszej Dyrektywy zawiera postanowienia mające na celu harmonizację tych przepisów; zważywszy także, iż przepisy mające na celu liberalizację handlu muszą zawierać klauzule harmonizujące warunki konkurencji;
- (25) Zważywszy, iż art. 128 ust. 4 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską stanowi, iż w działaniach podejmowanych na podstawie innych postanowień Traktatu Wspólnota winna uwzględniać aspekty kulturalne;

- (26) Zważywszy, iż Zielona Księga dotycząca “Strategicznych opcji mających na celu wzmocnienie europejskiego przemysłu telewizyjnego w kontekście polityki audiowizualnej Wspólnot Europejskich”, przyjęta przez Komisję z dnia 7 kwietnia 1994 r., zawiera między innymi środki mające na celu promocję utworów europejskich w celu wspomaganie dalszego rozwoju tej branży; zważywszy iż program MEDIA II, którego celem jest promocja szkoleń, rozwoju oraz systemu rozpowszechniania programów w sektorze audiowizualnym został opracowany także z myślą o rozwijaniu utworów europejskich; zważywszy, iż Komisja złożyła propozycję, by produkcja utworów europejskich była chroniona specjalnym mechanizmem Wspólnoty, takim jak na przykład Fundusz Gwarancyjny;
- (27) Zważywszy, iż organizacje nadawców, twórcy programów, producenci, autorzy oraz inni eksperci winni być zachęceni do opracowywania bardziej szczegółowych koncepcji oraz strategii mających na celu rozwój europejskiego filmu fabularnego skierowanego do międzynarodowych odbiorców;
- (28) Zważywszy, iż oprócz uwarunkowań, o których mowa powyżej, konieczne jest stworzenie warunków poprawy konkurencyjności programów w telewizyjnych; zważywszy, iż w ogłoszeniu o wdrażaniu postanowień art. 4 i 5 Dyrektywy 89/552/EWG przyjętej przez komisję w dniu 3 marca 1994 r. oraz 15 lipca 1996 r. zgodnie z art. 4 ust. 3 Dyrektywy znajduje się wniosek, iż środki mające na celu propagowanie utworów europejskich mogą przyczynić się do takiej poprawy, lecz należy w nich uwzględnić rozwój całej branży telewizyjnej;
- (29) Zważywszy, iż stacje nadające programy w języku innym niż języki danego Państwa Członkowskiego nie powinny być objęte postanowieniami art. 4 i 5, zważywszy jednakże, iż jeżeli programy nadawane w tym języku lub językach zajmują znaczną część, lecz nie cały czas nadawania programów, do pozostałego czasu nadawania programów mają zastosowanie postanowienia art. 4 i 5;

- (30) Zważywszy, iż ustanowiona proporcja nadawania utworów europejskich powinny zostać osiągnięta z uwzględnieniem realiów ekonomicznych, zważywszy także, iż należy zastosować stopniowy system osiągnięcia tego celu;
- (31) Zważywszy, iż w celu propagowania produkcji utworów europejskich, należy zapewnić, iż Wspólnota, uwzględniając możliwości audiowizualne każdego z Państw Członkowskich oraz potrzebę ochrony mniej rozpowszechnionych języków Unii Europejskiej, winna propagować niezależnych producentów; zważywszy iż w celu zdefiniowania pojęcia “niezależny producent “ Państwa Członkowskie powinny uwzględnić kryteria takie jak własność przedsiębiorstwa produkcyjnego, ilość programów dostarczanych jednemu nadawcy oraz właścicieli praw ubocznych do produkcji;
- (32) Zważywszy, iż zagadnienie przedziałów czasowych dla każdego rodzaju utworów kinematograficznych emitowanych przez telewizję pozostaje zasadniczo do uzgodnienia w ramach umowy pomiędzy stronami zainteresowanymi oraz twórcami;
- (33) Zważywszy, iż reklama leków dla ludzi podlega postanowieniom Dyrektywy 92/28/EWG⁴;
- (34) Zważywszy, iż dobowy czas nadawania programu przeznaczony na emisję ogłoszeń własnych nadawcy dotyczących emisji jego własnych programów lub utworów bezpośrednio związanych z tymi programami, bądź też bezpłatnych ogłoszeń o charakterze publicznym lub charytatywnym nie może być włączony do maksymalnego dobowego lub godzinowego czasu nadawania reklam lub telezakupów;
- (35) Zważywszy, iż w celu uniknięcia zakłóceń konkurencji, niniejsze odstępstwo jest ograniczone do ogłoszeń dotyczących produktów które spełniają oba warunki, tzn. dotyczą programów własnych nadawcy lub utworów bezpośrednio związanych z tymi programami; zważywszy także, iż termin ten obejmuje produkty mające na celu umożliwienie odbiorcom pełnie korzystanie lub interakcyjny sposób odbioru programu;

⁴ Dz.U. WE Nr 113, 30.4.1992, str. 13.

- (36) Zważywszy, iż w celu rozwijania telezakupów, działalności o gospodarczym znaczeniu dla nadawców, będącej dobrym sposobem zbytu towarów i usług w ramach Wspólnoty, niezbędna jest zmiana zasad czasu emisji oraz zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumenta poprzez ustanowienia odpowiednich norm regulujących formę oraz treść tych programów;
- (37) Zważywszy, iż ważne jest zapewnienie, by kompetentne władze krajowe kontrolujące stosowanie odpowiednich przepisów mogły rozróżnić, w odniesieniu do stacji nie zajmujących się wyłącznie emisją telezakupów, pomiędzy czasem nadawania spotów telezakupowych, reklamy oraz innych form reklamy oraz czasem przeznaczonym na okienka telezakupowe; zważywszy, iż w tym celu niezbędne jest oznaczenie każdego okienka poprzez zastosowanie środków wizualnych oraz dźwiękowych co najmniej na początku i po zakończeniu każdego okienka;
- (38) Zważywszy, iż Dyrektywa 89/552/EWG ze zmianami wprowadzonymi na mocy niniejszej Dyrektywy ma zastosowanie do stacji nadających wyłącznie programy telezakupowe lub promocyjne, nie zawierające tradycyjnych elementów programu, takich jak wiadomości, programy sportowe, filmy fabularne i dokumentalne oraz teatr jedynie w zakresie spraw regulowanych w tych Dyrektywach oraz nie ogranicza objęcia tych stacji innymi instrumentami prawnymi Wspólnoty;
- (39) Zważywszy, iż niezbędne jest wyjaśnienie, iż promocyjna działalność w zakresie własnych programów jest szczególną formą reklamy, w ramach której nadawca promuje własne produkty, usługi, programy lub stacje; zważywszy także, iż zapowiedzi programów zawierające fragmenty tych programów winny być traktowane jak programy; zważywszy ponadto, iż promocja własnych programów jest relatywnie nowym i nieznanym zjawiskiem, a więc postanowienia dotyczące tej dziedziny winny podlegać specjalnej weryfikacji w ramach przyszłych nowelizacji niniejszej Dyrektywy;
- (40) Zważywszy, iż niezbędne jest określenie zasady ochrony fizycznego, umysłowego oraz moralnego rozwoju nieletnich; zważywszy, iż wprowadzenie jawnego podziału na programy zakazane oraz programy, które mogą być dozwolone pod warunkiem zastosowania odpowiednich zabezpieczeń technicznych powinno zaspokoić niepokój

dotyczący ochrony interesów publicznych wyrażany przez Państwa Członkowskie oraz Wspólnotę;

- (41) Zważywszy, iż żadne z postanowień niniejszej dyrektywy dotyczące ochrony nieletnich oraz porządku publicznego nie wymaga wprowadzenia wymaganych środków w drodze uprzedniej kontroli programów telewizyjnych;
- (42) Zważywszy, iż działając w porozumieniu z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, Komisja rozpozna potencjalne zalety lub wady podejmowania dalszych środków mających na celu wzmocnienie kontroli rodziców lub opiekunów nad programami dostępnymi do odbioru przez nieletnich, które to badanie będzie między innymi określać:
- potrzebę wprowadzenia wymogu, by nowe odbiorniki telewizyjne zostały wyposażone w techniczne urządzenie umożliwiające rodzicom lub opiekunom uniemożliwienie oglądania pewnych programów przez nieletnich,
 - kwestię wprowadzenia odpowiedniego systemu klasyfikacji programów,
 - kwestię propagowania polityki programów rodzinnych oraz innych środków edukacyjnych oraz szerzących wiedzę,
 - uwzględnienie doświadczeń europejskich oraz pozaeuropejskich a także opinii stron zainteresowanych, takich jak: nadawcy, producenci, instytucje edukacyjne, specjaliści od środków przekazu oraz odpowiednie stowarzyszenia i związki
- w celu przedstawienia, jeśli będzie to niezbędne, przed terminem określonym w art. 26, stosownych propozycji wprowadzenia środków legislacyjnych bądź innych środków;
- (43) Zważywszy, iż należy zmienić postanowienia Dyrektywy 89/552/EWG w celu umożliwienia sponsorowania programów telewizyjnych osobom fizycznym bądź prawnym, których działalność polega na produkcji lub sprzedaży leków lub środków leczniczych dostępnych jedynie na receptę, jeśli sponsorowanie to nie omija zakazu reklamy telewizyjnej leków oraz środków leczniczych dostępnych jedynie na receptę;
- (44) Zważywszy, iż celem Dyrektywy 89/552/EWG i niniejszej Dyrektywy jest osiągnięcie zasadniczego poziomu harmonizacji niezbędnego oraz wystarczającego, by zapewnić swobodny przepływ programów telewizyjnych w ramach Wspólnoty; zważywszy, iż

Państwa Członkowskie mają prawo określania bardziej szczegółowych bądź ostrzejszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na podstawie niniejszej Dyrektywy na nadawców telewizyjnych znajdujących się pod ich jurysdykcją, obejmujących, między innymi, zasady dotyczące osiągania celów językowych, ochronę interesu publicznego w zakresie roli pełnionej przez telewizję jako źródło informacji, edukacji, kultury i rozrywki, potrzebę ochrony pluralizmu w przemyśle informacyjnym oraz środkach przekazu, ochronę konkurencji w celu uniemożliwienia wykorzystywania pozycji dominującej oraz/lub tworzenia bądź umacniania pozycji dominującej w drodze fuzji, połączeń, przejęć lub innych podobnych działań; zważywszy, iż wszelkie takie przepisy muszą być zgodne z prawem Wspólnoty;

- (45) Zważywszy, iż cel wspierania produkcji utworów audiowizualnych w Europie może być realizowany w Państwach Członkowskich w ramach organizacji nadawców, między innymi poprzez sformułowanie definicji misji działania w interesie publicznym przez niektóre organizacje nadawców, a także obowiązku przyczyniania się do inwestowania w rozwój produkcji europejskich;
- (46) Zważywszy, iż art. B Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, iż jednym z celów Unii jest pełne zachowywanie "*acquis communautaire*" Unii;

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ¹:

ROZDZIAŁ I

Definicje

Artykuł 1

Dla celów niniejszej Dyrektywy:

- a) “Nadawanie programów telewizyjnych” oznacza pierwotną emisję przewodową lub bezprzewodową, w tym także transmisję satelitarną, w formie kodowanej bądź niekodowanej, programów telewizyjnych przeznaczonych do powszechnego odbioru. Pod tym określeniem rozumie się także przesyłanie programów pomiędzy przedsiębiorstwami w celu ich publicznej emisji. Termin ten nie obejmuje usług komunikacyjnych zajmujących się dostarczaniem informacji lub innych treści na indywidualne zapotrzebowanie, takich jak: telekopiowanie, elektroniczne banki danych oraz inne podobne usługi;
- b) **“Nadawca” oznacza osobę prawną lub fizyczną, odpowiedzialną za redakcję oraz harmonogram audycji telewizyjnych w rozumieniu ust. a) powyżej, emitującą programy lub zlecającą osobom trzecim ich emisję;**
- c) **“Reklama telewizyjna” oznacza wszelką formę ogłoszeń emitowanych za opłatą lub inną formą wynagrodzenia bądź w celach auto-promocyjnych przez przedsiębiorstwa prywatne bądź publiczne, mających związek z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub zawodową oraz mających na celu**

¹ Fragmenty tekstu (artykuły bądź ich fragmenty) zmienione na mocy Dyrektywy z roku 1997 są zaznaczone wytłuszczeniem.

promocję towarów i usług, również w dziedzinie handlu nieruchomościami, a także prawa i obowiązki, w zamian za zapłatę;

- d) “Kryptoreklama” oznacza przedstawianie za pomocą słów lub obrazów towarów, usług nazwy, marki lub działalności producenta tych towarów bądź osoby świadczącej usługi w programach, gdzie przedstawianie takie jest zamierzoną czynnością nadawcy mającą pełnić funkcję reklamy oraz może wprowadzać odbiorców w błąd co do jej postaci. Takie przedstawianie zostanie uznane za zamierzone w szczególności wówczas, gdy jest wykonywane za zapłatą lub innym podobnym wynagrodzeniem;
- e) “Sponsorowanie” oznacza wszelkiego rodzaju wpłaty przekazane przez prywatne lub publiczne przedsiębiorstwo nie prowadzące działalności związanej z nadawaniem programów telewizyjnych bądź produkcją utworów audio-wizualnych, na rzecz finansowania programów telewizyjnych w celu promocji własnej firmy, znaku towarowego, wizerunku, działalności bądź produktów;
- f) **“Telezakupy” oznacza bezpośrednie oferty sprzedaży towarów lub świadczenia usług na rzecz odbiorców programu, również w dziedzinie handlu nieruchomościami, a także praw i obowiązków, w zamian za zapłatę.**

ROZDZIAŁ II

Postanowienia ogólne

Artykuł 2

1. **Państwa Członkowskie zapewnią, iż wszelkie programy telewizyjne emitowane przez nadawców podlegających jurysdykcji danego państwa są zgodne z przepisami prawa dotyczącymi programów przeznaczonych do powszechnego odbioru w tym Państwie Członkowskim.**

2. Dla celów niniejszej Dyrektywy, za nadawców podlegających jurysdykcji danego Państwa Członkowskiego uważa się:
 - nadawców prowadzących działalność w danym Państwie Członkowskim zgodnie z postanowieniami ust. 3;
 - nadawców, do których mają zastosowanie postanowienia ust. 4.

3. Dla celów niniejszej Dyrektywy, następujące osoby uważa się za nadawców prowadzących działalność w danym Państwie Członkowskim:
 - a) nadawców posiadających siedzibę w tym Państwie Członkowskim, jeśli decyzje redakcyjne dotyczące harmonogramu audycji są podejmowane w tym Państwie Członkowskim;
 - b) jeśli nadawca posiada siedzibę w danym Państwie Członkowskim, lecz decyzje redakcyjne dotyczące harmonogramu audycji są podejmowane w innym Państwie Członkowskim, uznaje się, iż nadawca prowadzi działalność w Państwie Członkowskim, w którym prowadzona jest znacząca część prac związanych z emisją programów telewizyjnych; jeśli znacząca ilość prac związanych z emisją programów telewizyjnych jest prowadzona w obu tych Państwach Członkowskich, uznaje się, iż nadawca prowadzi działalność w Państwie Członkowskim, w którym posiada siedzibę; a gdy w żadnym z tych Państw Członkowskich nie jest prowadzona znacząca ilość prac związanych z emisją programów telewizyjnych, uznaje się, iż nadawca prowadzi działalność w Państwie Członkowskim, w którym po raz pierwszy rozpoczął nadawanie zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w danym Państwie Członkowskim, o ile nadal utrzymuje on stałe i stabilne związki gospodarcze z tym Państwem;
 - c) jeśli nadawca posiada siedzibę w danym Państwie Członkowskim, lecz decyzje redakcyjne dotyczących harmonogramu audycji jest podejmowanych w kraju trzecim, lub vice-versa, uznaje się, iż nadawca prowadzi działalność w danym Państwie Członkowskim, jeśli znacząca ilość prac związanych z emisją programów telewizyjnych jest prowadzona w tym Państwie Członkowskim.

4. Nadawcy, których nie dotyczą postanowienia ust. 3 będą uznani za nadawców podlegających jurysdykcji danego Państwa Członkowskiego w następujących przypadkach:

- a) jeśli nadawca korzysta z częstotliwości przydzielonej przez dane Państwo Członkowskie;
 - b) gdy nadawca nie korzysta z częstotliwości przydzielonej przez dane Państwo Członkowskie, lecz jeśli korzysta on z satelity przydzielonego danemu Państwu Członkowskiemu;
 - c) gdy nadawca nie korzysta z częstotliwości ani satelity przydzielonego danemu Państwu Członkowskiemu, lecz korzysta on z połączeń satelitarnych przydzielonych danemu Państwu Członkowskiemu.
5. Jeżeli zgodnie z postanowieniami ust. 3 i 4 nie można określić jurysdykcji której podlega nadawca, uznaje się, iż nadawca podlega jurysdykcji Państwa Członkowskiego w którym posiada siedzibę zgodnie z postanowieniami art. 52 i nast. Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.
6. Postanowienia niniejszej Dyrektywy nie dotyczą programów przeznaczonych do odbioru wyłącznie w państwach trzecich oraz takich, które nie są odbierane powszechnie, bezpośrednio lub pośrednio, w jednym lub kilku Państwach Członkowskich.

Artykuł 2a

1. Państwa Członkowskie zapewnią swobodę odbioru oraz nie będą ograniczać reemisji na swoim terytorium programów telewizyjnych nadawanych z innych Państw Członkowskich w powodów, które zostały objęte postanowieniami niniejszej Dyrektywy.
2. Państwa Członkowskie mogą tymczasowo odstąpić od postanowień ust. 1 w przypadku wystąpienia następujących okoliczności:
 - a) jeśli program telewizyjny nadawany z innego Państwa Członkowskiego w sposób jawny, poważny i ciężki narusza postanowienia art. 22 ust. 1 lub 2 oraz/lub art. 22a;
 - b) w okresie poprzednich 12 miesięcy, nadawca co najmniej dwukrotnie naruszył postanowienia, o których mowa w punkcie a);

- c) dane Państwo Członkowskie powiadomiło na piśmie nadawcę oraz Komisję o rzekomych naruszeniach oraz środkach, które podejmie w przypadku ponownego naruszenia;
- d) konsultacje prowadzone przez Komisję z Państwem Członkowskim z którego nadawany jest program nie doprowadziły do polubownego rozwiązania w terminie 15 dni od powiadomienia, o którym mowa w punkcie c) powyżej, a rzekome naruszenia trwają nadal;

W terminie dwóch miesięcy od jej powiadomienia o środkach przedsięwziętych przez dane Państwo Członkowskie, Komisja podejmie decyzję o tym, czy środki te są zgodne z prawem Wspólnoty. W przypadku podjęcia decyzji, iż nie są one zgodne z prawem Wspólnoty, Państwo Członkowskie natychmiast zaprzestanie stosowania wspomnianych środków.

- 3. Postanowienia ust. 2 mają zastosowanie niezależnie od innego trybu postępowania, środków prawnych lub sankcji nakładanych przez Państwo Członkowskie na nadawcę, który podlega jego jurysdykcji z tytułu naruszeń, o których mowa powyżej.

Artykuł 3

- 1. Państwa Członkowskie mogą wprowadzić bardziej szczegółowe lub ostrzejsze przepisy w dziedzinach objętych postanowieniami niniejszej Dyrektywy w odniesieniu do nadawców podlegających jurysdykcji danego Państwa Członkowskiego.
- 2. Państwa Członkowskie zapewnią, poprzez zastosowanie odpowiednich środków w ramach własnego ustawodawstwa, stosowanie przepisów niniejszej Dyrektywy przez nadawców podlegających jurysdykcji tego Państwa Członkowskiego.
- 3. Wspomniane środki będą obejmować stosowny tryb działania stron trzecich, w tym obywateli innych Państw Członkowskich, którzy zgodnie z przepisami prawa

krajowego mogą zwracać się do właściwych organów sądowych lub innych władz w celu zapewnienia stosowania prawa krajowego przez nadawców.

Artykuł 3a

- 1. Każde Państwo Członkowskie może przedsięwziąć środki zgodne z prawem Wspólnoty by zapewnić, iż nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie transmitują, na zasadzie wyłączności, wydarzeń uznawanych przez dane Państwo Członkowskie za ważne społecznie w sposób uniemożliwiający dużej liczbie odbiorców w tym Państwie Członkowskim powszechnego odbioru programu zawierającego takie wydarzenia, transmitowanego bądź retransmitowanego przez telewizję publiczną. W takim przypadku, Państwo Członkowskie może, w sposób jawny i przejrzysty oraz w oznaczonym terminie, sporządzić wykaz wydarzeń krajowych i zagranicznych uznawanych za ważne społecznie. Podczas przygotowywania takiego wykazu, Państwo Członkowskie określi także, czy wydarzenia te powinny być w części lub w całości transmitowane lub, jeśli jest to niezbędne lub pożądane ze względu na interes publiczny, retransmitowane w części lub w całości.**
- 2. Państwa Członkowskie natychmiast powiadomią Komisję o podjęciu lub zamiarze podjęcia środków zgodnie z postanowieniami ust. 1. W okresie 3 miesięcy od powiadomienia, Komisja sprawdzi, czy zastosowane środki są zgodne z prawem Wspólnoty oraz powiadomi o nich inne Państwa Członkowskie. W celu sprawdzenia zgodności z prawem zastosowanego środka, Komisja uzyska opinię Komitetu powołanego zgodnie z postanowieniami art. 23a. Komisja będzie bezzwłocznie ogłaszać zastosowane środki w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich oraz co najmniej raz na rok publikować zbiorczy wykaz środków stosowanych przez Państwa Członkowskie.**
- 3. Państwa Członkowskie zapewnią, poprzez zastosowanie odpowiednich środków dostępnych w ramach przepisów prawa krajowego, iż nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie stosują prawa wyłączności, jeśli zostało ono wykupione przez nadawców po dacie publikacji niniejszej Dyrektywy, w sposób uniemożliwiający dużej liczbie odbiorców w innym Państwie Członkowskim odbioru programu**

zawierającego wydarzenia uznane przez to Państwo Członkowskie za ważne społecznie zgodnie z postanowieniami powyższych ustępów oraz przeznaczone do odbioru w części lub w całości na żywo bądź, jeśli jest to niezbędne lub pożądane ze względu na interes publiczny, retransmitowane w części lub w całości w telewizji publicznej przez to Państwo Członkowskie zgodnie z postanowieniami ust. 1.

ROZDZIAŁ III

Promocja dystrybucji i produkcji programów telewizyjnych

Artykuł 4

1. Jeśli będzie to konieczne, Państwa Członkowskie zapewnią za pomocą odpowiednich środków, zarezerwowanie przez nadawców większości czasu nadawania programu dla utworów europejskich, w rozumieniu zdefiniowanym w art. 6, z wyłączeniem czasu przeznaczonego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy, **telegazety oraz telezakupów**. Mając na uwadze informacyjne, edukacyjne, kulturalne oraz rozrywkowe zadania nadawcy wobec odbiorców, proporcja ta będzie osiągnięta stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich kryteriów.
2. Jeżeli proporcja, o której mowa w ust. 1 nie może zostać osiągnięta, nie może ona jednakże być niższa niż średnia na rok 1988 w danym Państwie Członkowskim.

Jednakże, w przypadku Republiki Grecji oraz Portugalii, rok 1988 zastępuje się rokiem 1990.

3. Od 3 października 1991, co dwa lata Państwa Członkowskie będą składać Komisji sprawozdanie dotyczące wykonania postanowień niniejszego artykułu oraz art. 5.

Sprawozdanie to będzie zawierać w szczególności dane statystyczne dotyczące osiągnięcia proporcji, o której mowa w niniejszym artykule oraz art. 5 dla każdego z programów telewizyjnych podlegających jurysdykcji danego Państwa Członkowskiego,

przyczyny nie uzyskania tej proporcji w indywidualnych przypadkach oraz podjęte lub zamierzone środki mające na celu umożliwienie osiągnięcia wymaganej proporcji.

Komisja będzie informować inne Państwa Członkowskie oraz Parlament Europejski o wspomnianych sprawozdaniach oraz, jeśli to konieczne, wyda opinię dotyczącą sprawozdania. Komisja zobowiązana jest zapewnić stosowanie postanowień niniejszego artykułu oraz art. 5 zgodnie z postanowieniami Traktatu. Komisja może uwzględnić w wydawanej przez nią opinii postęp osiągnięty w stosunku do lat ubiegłych, udział audycji telewizyjnych emitowanych po raz pierwszy w programie, szczególne okoliczności nowych nadawców programów telewizyjnych oraz specyficzną sytuację państw posiadających niskie zdolności produkcyjne programów audiowizualnych lub ograniczone obszary językowe.

4. Rada dokona oceny stosowania postanowień niniejszego artykułu na podstawie sprawozdań Komisji oraz towarzyszących im propozycji nowelizacji, jeśli będzie ona niezbędna, nie później niż pod koniec piątego roku od daty przyjęcia niniejszej Dyrektywy.

W tym celu, sprawozdanie Komisji będzie uwzględniać, na podstawie informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie, zgodnie z postanowieniami ust. 3, rozwój rynku Wspólnoty oraz sytuację międzynarodową.

Artykuł 5

Jeśli będzie to konieczne, Państwa Członkowskie zapewnią za pomocą odpowiednich środków, zarezerwowanie przez nadawców co najmniej 10% czasu nadawania programu z wyłączeniem czasu przeznaczanego na nadawanie wiadomości, wydarzeń sportowych, gier, reklamy, **telegazety oraz telezakupów** lub, wedle uznania Państwa Członkowskiego, co najmniej 10% budżetu programowego dla utworów europejskich wyprodukowanych przez producentów niezależnych od nadawców,. Mając na uwadze informacyjne, edukacyjne, kulturalne oraz rozrywkowe zadania nadawcy wobec odbiorców, proporcja ta będzie osiągnięta stopniowo, z zastosowaniem odpowiednich

kryteriów; musi ona zostać osiągnięta także poprzez rezerwowanie odpowiedniego udziału dla utworów nowych, tzn. utworów nadawanych w okresie pięciu lat od daty ich produkcji.

Artykuł 6

1. W rozumieniu niniejszego rozdziału, termin “utwory europejskie” oznacza:
 - a) **utwory pochodzące z Państw Członkowskich;**
 - b) utwory pochodzące z państw trzecich Europy, które przystąpiły do Europejskiej konwencji o telewizji ponadgranicznej Rady Europy, spełniające wymogi określone w ust. 2;
 - c) utwory pochodzące z innych państw trzecich Europy spełniające wymogi określone w ust. 3.

Zastosowanie postanowień punktów b) i c) do utworów pochodzących z państw trzecich Europy jest uwarunkowane brakiem stosowania jakichkolwiek dyskryminujących środków przez wspomniane państwa trzecie w stosunku do Państw Członkowskich.

2. Utwory, o których mowa w ust. 1 punkt a) i b) są utworami wyprodukowanymi przez autorów oraz wykonawców zamieszkałych w jednym lub kilku Państwach, o których mowa w ust. 1 punkt a) i b), o ile spełniają one jeden z następujących trzech warunków:
 - a) są wykonane przez jednego lub kilku producentów posiadających siedzibę w jednym lub kilku Państwach; lub
 - b) produkcja jest nadzorowana i kontrolowana przez jednego lub kilku producentów posiadających siedzibę w jednym lub kilku Państwach; lub
 - c) udział współproducentów z tych Państw w łącznych kosztach produkcji jest większościowy, a współprodukcja nie jest kontrolowana przez jednego lub kilku producentów posiadających siedzibę poza tymi Państwami.
3. **Utwory, o których mowa w ust. 1 pkt. c) są utworami samodzielnymi lub współprodukcjami z producentami posiadającymi siedzibę w jednym lub kilku Państwach Członkowskich, z którymi Wspólnota zawarła umowy dotyczące**

produkcji w sektorze audiowizualnym, jeśli utwory te są utworami wyprodukowanymi przez autorów oraz wykonawców zamieszkałych w jednym lub kilku Państwach europejskich.

4. Utwory, które nie są utworami europejskimi w rozumieniu ust. 1, lecz zostały wyprodukowane w ramach dwustronnych umów o współprodukcji zawartych pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz państwami trzecimi, zostaną uznane za utwory europejskie, jeśli współproducenci pochodzący ze Wspólnoty pokrywają większą część łącznych kosztów produkcji a produkcja nie jest kontrolowana przez jednego lub kilku producentów posiadających siedzibę poza Państwami Członkowskimi.
5. Utwory, które nie są utworami europejskimi w rozumieniu **ust. 1 i ust. 4**, lecz zostały wyprodukowane przez autorów oraz wykonawców zamieszkałych w jednym lub kilku Państwach Członkowskich, będą uznane za utwory europejskie w wymiarze odpowiadającym proporcji wkładu współproducentów Wspólnoty w łączny koszt produkcji utworu.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewnią, by nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie nadawali utworów kinematograficznych poza terminami emisji uzgodnionymi z posiadaczami praw do utworu.

~~*Artykuł 8*~~

Artykuł 9

Postanowienia niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do programów telewizyjnych przeznaczonych do lokalnego odbioru oraz nie wchodzących w skład programu ogólnokrajowego.

ROZDZIAŁ IV

Reklama telewizyjna, sponsorowanie i teledakupy

Artykuł 10

- 1. Reklama telewizyjna oraz teledakupy powinny być łatwo rozpoznawalnymi elementami programu oraz wyodrębnionymi z innych elementów programu za pomocą przerywników optycznych oraz/lub dźwiękowych.**
- 2. Pojedyncze spoty reklamowe lub teledakupowe powinny być wyjątkiem.**
- 3. W reklamie oraz teledakupach nie wolno stosować technik podprogowych.**
- 4. Kryptoreklama nie jest dozwolona.**

Artykuł 11

- 1. Bloki reklamowe oraz bloki z teledakupami powinny być emitowane pomiędzy programami. Jeśli przestrzegane są warunki określone w ust. 2-5, bloki reklamowe i bloki z teledakupami mogą być emitowane w trakcie programu w sposób zapewniający zachowanie integralności oraz wartości programu, uwzględniając naturalne przerwy, czas trwania oraz rodzaj programu, a także nie naruszając uprawnień posiadaczy praw do programu.**
- 2. W przypadku programu składającego się z kilku niezależnych części, lub w przypadku programów sportowych bądź podobnych programów zawierających**

przerwy, reklama i telezakupy będą nadawane wyłącznie w przerwach lub pomiędzy odrębnymi częściami programu.

3. Nadawanie utworów audiowizualnych, takich jak filmy fabularne lub filmy wyprodukowane dla telewizji (wyluczając cykle, seriale, programy rozrywkowe oraz dokumentalne) mogą być przerywane raz na 45 minut, jeśli czas trwania programów przekracza 45 minut. Dozwolone jest dodatkowe przerwanie utworu, jeśli zaplanowany czas trwania utworu przekracza o 20 minut dwa lub kilka pełnych okresów 45 minutowych.
4. Programy inne niż programy określone w ust. 2 mogą być przerywane przez bloki reklamowe lub bloki z telezakupami, jeśli pomiędzy kolejnymi przerwami w programie na reklamę lub telezakupy upłynęło co najmniej 20 minut.
5. Reklama lub telezakupy nie mogą być nadawane w trakcie trwania programów o charakterze religijnym. Wiadomości i programy publicystyczne, programy dokumentalne, religijne oraz programy dla dzieci nie mogą być przerywane w celu nadania reklamy bądź telezakupów, jeśli zaplanowany czas ich trwania nie przekracza 30 minut. Jeśli zaplanowany czas trwania tych programów przekracza 30 minut, stosuje się postanowienia poprzednich ustępów.

Artykuł 12

1. Reklama telewizyjna **oraz telezakupy** nie mogą:
 - a) naruszać poszanowania godności ludzkiej,
 - b) zawierać treści dyskryminujących z powodu rasy, płci lub narodowości,
 - c) obrażać przekonań religijnych oraz politycznych,
 - d) zachęcać do postępowania zagrażającego życiu i zdrowiu,
 - e) zachęcać do postępowania szkodzącego ochronie środowiska.

Artykuł 13

Niedozwolona jest reklama telewizyjna oraz **oferowanie w ramach telezakupów** papierosów oraz wyrobów tytoniowych.

Artykuł 14

1. Niedozwolona jest reklama telewizyjna leków oraz środków leczniczych dostępnych jedynie na receptę w Państwie Członkowskim, którego jurysdykcji podlega nadawca.
2. **Niedozwolone jest oferowanie w ramach telezakupów środków leczniczych oraz leków, których sprzedaż można prowadzić jedynie po uzyskaniu zezwolenia, o którym mowa w Dyrektywie Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie dostosowania przepisów prawa, ustawodawstwa lub działań administracyjnych w zakresie leków²(^{*}).**

Artykuł 15

Reklama telewizyjna oraz **oferowanie w ramach telezakupów** napojów alkoholowych powinno spełniać następujące kryteria:

- a) nie mogą być specjalnie skierowane do małoletnich, a w szczególności przedstawić małoletnich spożywających napoje alkoholowe,
- b) nie mogą łączyć spożywania alkoholu ze zwiększoną wydolnością fizyczną bądź kierowaniem pojazdami,
- c) nie mogą tworzyć wrażenia, iż spożywanie alkoholu ma pozytywny wpływ na powodzenie towarzyskie bądź seksualne,
- d) nie powinny zawierać stwierdzeń, iż alkohol posiada właściwości lecznicze, jest środkiem stymulującym, uspakajającym lub sposobem rozwiązywania konfliktów osobistych,
- e) nie powinny zachęcać do nieumiarkowanego spożycia alkoholu bądź przedstawiać abstynencji lub umiarkowanego spożycia w negatywny sposób,
- f) nie powinny podkreślać wysokiej zawartości alkoholu w napojach alkoholowych jako cechy wpływającej pozytywnie na jakość napoju.

² Dz.U. WE Nr 22, 9.2.1965, str. 369. Dyrektywa w brzmieniu zmienionym na mocy Dyrektywy 93/39/EWG (Dz.U. WE L 214, 24.8.1993, str. 22).

Artykuł 16

1. Reklama telewizyjna nie powinna powodować szkód moralnych lub fizycznych u małoletnich. W związku z powyższym, reklama powinna spełniać następujące kryteria w celu ochrony małoletnich:
 - a) nie powinna bezpośrednio nakłaniać małoletnich do nabywania produktów lub usług wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność,
 - b) nie powinna bezpośrednio zachęcać małoletnich do nakłaniania rodziców lub innych osób do zakupu reklamowanych produktów lub usług,
 - c) nie powinna wykorzystywać szczególnego rodzaju zaufania małoletnich, jakie pokładają oni w rodzicach, nauczycielach i innych osobach,
 - d) nie powinna w nieuzasadniony sposób pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.

2. **Telezakupy winny spełniać wymogi określone w ust. 1 oraz nie powinny zachęcać małoletnich do złożenia zamówienia na towary lub usługi w celu zakupu lub wypożyczenia.**

Artykuł 17

1. Sponsorowane programy telewizyjne powinny spełniać następujące wymogi:
 - a) treść i czas nadawania sponsorowanych programów nie może w żadnych okolicznościach podlegać takim wpływom sponsora, by mógł on ograniczyć odpowiedzialność i niezależność redaktorską nadawcy w odniesieniu do programów,
 - b) sponsor winien być wyraźnie oznaczony poprzez podanie nazwy oraz/lub logo sponsora na początku oraz/lub na końcu programu;
 - c) nie mogą zachęcać do zakupu lub wynajęcia produktów lub usług sponsora lub osoby trzeciej, w szczególności poprzez specjalne promocyjne odniesienia do tych produktów bądź usług.

2. **Programy telewizyjne nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których główna działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów lub innych wyrobów tytoniowych.**
3. **Sponsorowanie programów telewizyjnych przez przedsiębiorstwa, których główna działalność dotyczy produkcji lub sprzedaży leków oraz środków leczniczych, może polegać na promocji nazwy przedsiębiorstw, lecz nie na reklamie indywidualnych leków lub środków leczniczych dostępnych jedynie na receptę w Państwie Członkowskim, którego jurysdykcji podlega nadawca.**
4. **Wiadomości i programy publicystyczne nie mogą być sponsorowane.**

Artykuł 18

1. **Czas nadawania bloków reklamowych lub telezakupów a także innych form reklamy, z wyjątkiem okienek programowych zawierających telezakupy w rozumieniu art. 18a, nie może przekraczać 20% dobowego czasu nadawania programu. Czas nadawania bloków reklamowych nie może przekraczać 15% dobowego czasu nadawania programu.**
2. **Czas nadawania bloków reklamowych lub telezakupów w trakcie godziny zegarowej nie może przekraczać 20%.**
3. **W rozumieniu niniejszego artykułu, reklama nie obejmuje:**
 - a) **ogłoszeń nadawcy dotyczących emisji jego własnych programów lub utworów bezpośrednio związanych z tymi programami,**
 - b) **bezpłatnych ogłoszeń o charakterze publicznym lub charytatywnym.**

Artykuł 18a

1. **Okienka programowe przeznaczone na telezakupy nadawane przez stacje nie zajmujące się wyłącznie emisją ofert telezakupowych będą trwać bez przerwy przez okres co najmniej 15 minut.**

2. **Maksymalna liczba okienek programowych przeznaczonych na telezakupy nie może przekroczyć ośmiu okienek w ciągu doby, a ich łączny czas nadawania nie może przekroczyć trzech godzin w ciągu doby. Okienka telezakupowe powinny być w sposób wyraźny wyodrębnione z innych elementów programu za pomocą przerywników optycznych oraz dźwiękowych.**

Artykuł 19

Postanowienia rozdziałów I, II, IV, V, VI VIa oraz VII stosuje się odpowiednio do kanałów przeznaczonych wyłącznie do emisji ofert telezakupowych. Reklama w tych kanałach jest dozwolona z zastrzeżeniem dobowych ograniczeń, o których mowa w art. 18 ust. 1. Nie stosuje się postanowień art. 18 ust. 2.

Artykuł 19a

Postanowienia rozdziałów I, II, IV, V, VI VIa oraz VII stosuje się odpowiednio do kanałów o przeznaczeniu wyłącznie promocyjnym. Inne formy reklamy w tych kanałach są dozwolone z zastrzeżeniem ograniczeń, o których mowa w art. 18 ust. 1 oraz ust. 2 . Stosowanie postanowień niniejszego artykułu podlega szczególnemu nadzorowi, o którym mowa w art. 26.

Artykuł 20

Nie uchybiając postanowieniom art. 3, Państwa Członkowskie mogą, z zastrzeżeniem przestrzegania prawa Wspólnoty, wprowadzić inne warunki niż warunki określone w art. 11 ust. 2 -5 oraz art. 18-18a w odniesieniu do programów przeznaczonych do odbioru wyłącznie na terytorium danego Państwa Członkowskiego, które nie mogą być odbierane, pośrednio lub bezpośrednio, w innym lub w innych Państwach Członkowskich.

Artykuł 21

ROZDZIAŁ V

Ochrona małoletnich oraz porządek publiczny

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie podejmą odpowiednie środki w celu zapewnienia, iż nadawcy podlegający ich jurysdykcji nie nadają jakichkolwiek programów mogących mieć poważny wpływ na psychiczny, umysłowy lub fizyczny rozwój małoletnich, w szczególności programów pornograficznych lub przedstawiających nieuzasadnioną przemoc.
2. Środki, o których mowa w ust. 1 obejmą także inne programy, które mogłyby zagrozić rozwojowi psychicznemu, umysłowemu lub fizycznemu małoletnich, za wyjątkiem okoliczności, w których poprzez dobór odpowiedniego czasu emisji lub zastosowania środków technicznych zapewni się, iż małoletni nie uzyskają dostępu do tego rodzaju programów.
3. Ponadto, w przypadkach gdy takie programy są nadawane w formie niekodowanej, Państwa Członkowskie zadbają o to, by były one poprzedzone głosowym ostrzeżeniem lub aby były oznaczone odpowiednim symbolem ostrzegawczym przez cały czas trwania.

Artykuł 22a

Państwa Członkowskie zapewnią także, iż programy nie będą zawierać jakichkolwiek zachęt pobudzających nienawiść na tle różnic rasowych, płci, religijnych lub narodowościowych.

Artykuł 22b

1. W raporcie, o którym mowa w art. 26, Komisja odniesie się ze szczególną uwagą do kwestii stosowania postanowień niniejszego rozdziału.
2. W terminie jednego roku od daty publikacji niniejszej Dyrektywy, działając w porozumieniu z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, Komisja rozpozna potencjalne zalety lub wady podejmowania dalszych środków mających na celu wzmocnienie kontroli ze strony rodziców lub opiekunów nad programami dostępnymi do odbioru przez małoletnich. Badanie takie będzie między innymi określać:
 - potrzebę wprowadzenia wymogu, by nowe odbiorniki telewizyjne zostały wyposażone w techniczne urządzenie umożliwiające rodzicom lub opiekunom uniemożliwienie oglądania pewnych programów przez małoletnich,
 - kwestię wprowadzenia odpowiedniego systemu klasyfikacji programów,
 - kwestię propagowania polityki programów rodzinnych oraz innych środków edukacyjnych oraz szerzących wiedzę,
 - uwzględnienie doświadczeń europejskich oraz pozaeuropejskich a także opinii stron zainteresowanych, takich jak: nadawcy, producenci, instytucje edukacyjne, specjaliści od środków przekazu oraz odpowiednie stowarzyszenia i związki.

ROZDZIAŁ VI

Prawo do odpowiedzi

Artykuł 23

1. Nie uchybiając innym przepisom prawa cywilnego, administracyjnego bądź karnego przyjętym przez Państwa Członkowskie jakakolwiek osoba fizyczna lub prawna, niezależnie od jej narodowości, której uzasadnione interesy, a w szczególności reputacja oraz dobre imię, zostały naruszone poprzez podanie nieprawdziwych informacji w programie telewizyjnym, musi posiadać prawo do odpowiedzi lub

równoważnych środków prawnych. Państwa Członkowskie zapewnią, iż faktyczne stosowanie prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków nie zostanie ograniczone poprzez nałożenie nieuzasadnionych wymogów bądź warunków. Odpowiedz zostanie nadana w odpowiednim terminie po uzasadnieniu prośby o sprostowanie, w czasie oraz formie odpowiedniej do programu, którego prośba ta dotyczy.

2. Prawo do odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych będzie stosowane w odniesieniu do wszystkich nadawców podlegających jurysdykcji danego Państwa Członkowskiego.
3. Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne dla wprowadzenia prawa odpowiedzi lub równoważnych środków prawnych oraz określą procedurę postępowania przy ich zastosowaniu. W szczególności, Państwa Członkowskie zapewnią odpowiedni termin na udzielenie odpowiedzi a także wprowadzą procedury umożliwiające właściwe korzystanie z prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków przez osoby fizyczne lub prawne zamieszkałe lub posiadające siedzibę w danym Państwie Członkowskim.
4. Wniosek o stosowanie prawa odpowiedzi lub równoważnych środków może zostać odrzucony, jeśli odpowiedz nie jest uzasadniona na podstawie warunków wymienionych w ust. 1 bądź gdy mogłaby spowodować dokonanie czynów karalnych, wszczęcie postępowania cywilnego wobec nadawcy lub przekroczyć granice publicznego poczucia przyzwoitości.
5. Zostaną wprowadzone procedury działania umożliwiające rozstrzygnięcie sporów powstałych z tytułu wykonywania prawa do odpowiedzi lub równoważnych środków na drodze sądowej.

ROZDZIAŁ VIa

Komitet konsultacyjny

Artykuł 23a

1. Pod auspicjami Komisji powołany zostanie komitet konsultacyjny. Komitet będzie składać się z przedstawicieli właściwych władz Państw Członkowskich, którym przewodniczyć będzie przedstawiciel Komisji. Posiedzenia komitetu będą zwoływane przez przewodniczącego z własnej inicjatywy lub na wniosek delegacji Państwa Członkowskiego.

2. Zadaniem komitetu będzie:
 - a) ułatwienie wdrożenia postanowień niniejszej Dyrektywy poprzez regularne konsultacje w zakresie wszelkich praktycznych problemów wynikających z zastosowania jej postanowień, w szczególności postanowień art. 2, a także wszelkich innych kwestii wymagających wymiany poglądów,
 - b) opracowywanie z własnej inicjatywy opinii lub przygotowywanie na wniosek Komisji opinii w sprawie realizacji przez Państwa Członkowskie postanowień niniejszej Dyrektywy,
 - c) stworzenie forum wymiany poglądów na temat kwestii wchodzących w skład sprawozdań, które Państwa Członkowskie są obowiązane składać na podstawie postanowień art. 4 ust. 3, metodologii ich opracowania, zakresu niezależnych badań, o których mowa w art. 25a oraz oceny ofert przetargowych na wykonanie badania oraz wyników badania,
 - d) omawianie wyników regularnych konsultacji pomiędzy Komisją i przedstawicielami nadawców, producentów, konsumentów, wykonawców, instytucji świadczących usługi, związków zawodowych oraz twórców,
 - e) usprawnienie wymiany informacji pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz Komisją w sprawie aktualnej sytuacji oraz rozwoju działalności regulacyjnej w zakresie świadczenia usług nadawczych, z uwzględnieniem polityki audiowizualnej Wspólnoty, a także postępu technicznego,
 - f) śledzenie wszelkich zmian w branży, w odniesieniu do których pożądana byłaby wymiana poglądów.

ROZDZIAŁ VII
Postanowienia końcowe

Artykuł 24

Niniejsza Dyrektywa nie wpływa na prawa i obowiązki Państw Członkowskich wynikające z istniejących konwencji dotyczących łączności lub radiofonii i telewizji w dziedzinach nie podlegających koordynacji na mocy niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 25

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie prawa, przepisy oraz postanowienia administracyjne niezbędne w celu wdrożenia postanowień niniejszej Dyrektywy nie później niż do 3 października 1991 roku. Państwa Członkowskie bezzwłocznie poinformują Komisję o wdrożeniu przepisów.
2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych postanowieniami niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 25a

Ocena stosowania postanowień, o której mowa w art. 4 ust. 4, zostanie przygotowana do 19 czerwca 2002 roku. Ocena ta będzie uwzględniać wyniki niezależnego badania wpływu zastosowanych środków na poziomie Wspólnotowym oraz krajowym.

Artykuł 26

Do dnia 31 grudnia 2000 roku oraz co dwa lata od tej daty Komisja będzie przedkładać Parlamentowi Europejskiemu, Radzie oraz Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie z realizacji postanowień niniejszej Dyrektywy ze zmianami oraz, jeśli to niezbędne, złoży dodatkowe propozycje mające na celu dostosowanie postanowień Dyrektywy do zmian zachodzących w dziedzinie

nadawania programów telewizyjnych, w szczególności w świetle najnowszych postępów techniki.

Artykuł 27

Niniejsza Dyrektywa jest adresowana do Państw Członkowskich.

DYREKTYWA KOMISJI

z dnia 25 czerwca 1980 r.

w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między Państwami Członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi

(80/723/EWG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 90 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

przedsiębiorstwa publiczne odgrywają istotną rolę w gospodarce narodowej Państw Członkowskich;

Traktat EWG w żaden sposób nie narusza zasad dotyczących systemu prawa własności w Państwach Członkowskich i dlatego musi być zapewnione równe traktowanie przedsiębiorstw prywatnych i publicznych;

Traktat EWG wymaga zapewnienia przez Komisję, że Państwa Członkowskie nie przyznają przedsiębiorstwom publicznym bądź prywatnym, pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem;

jednakże, kompleksowość stosunków finansowych między krajowymi władzami publicznymi a przedsiębiorstwami publicznymi przyczynia się do przeszkodzenia w wykonywaniu tego obowiązku;

rzetelne i skuteczne stosowanie zasad pomocy zapisanych w Traktacie EWG i odnoszących się zarówno do przedsiębiorstw publicznych jak i prywatnych, będzie możliwe dopiero, jeżeli te stosunki finansowe uczyni się przejrzystymi;

przejrzystość taka, zastosowana do przedsiębiorstw publicznych powinna umożliwić dokonanie wyraźnego odróżnienia roli państwa jako władzy publicznej, od jego roli jako właściciela;

art. 90 ust. 1 nadaje Państwom Członkowskim pewne obowiązki w odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych; art. 90 ust. 3 wymaga zapewnienia przez Komisję, że obowiązki te są przestrzegane, i wyposaża ją w tym celu w konieczne środki; pociąga to za sobą określenie warunków dla osiągnięcia przejrzystości;

powinno być wyraźnie określone, co należy rozumieć pod pojęciami „władze publiczne” i „przedsiębiorstwa publiczne”;

władze publiczne mogą wywierać dominujący wpływ na zachowanie przedsiębiorstw publicznych nie tylko w przypadku, gdy są one właścicielem lub posiadają większościowy udział, ale również z racji kompetencji, jakie posiadają w organach zarządzających lub nadzorczych w wyniku przepisów odnoszących się do przedsiębiorstwa bądź sposobu, w jaki rozdzielany jest portfel akcji;

przekazywanie funduszy publicznych do przedsiębiorstw publicznych może odbywać się bezpośrednio lub pośrednio; przejrzystość musi być osiągnięta bez względu na sposób, w jaki dokonuje się taki przekaz funduszy publicznych; konieczne może być również zapewnienie, że dostępne są odpowiednie informacje dotyczące przyczyn takiego przekazu funduszy publicznych oraz ich rzeczywistego wykorzystania;

Państwa Członkowskie mogą poprzez swoje przedsiębiorstwa publiczne usiłować osiągnąć cele inne niż handlowe; w niektórych przypadkach państwo kompensuje przedsiębiorstwom publicznym zaciągane przez nie obciążenia finansowe; przejrzystość musi być zapewniona także w przypadku takiej rekompensaty;

niektóre przedsiębiorstwa powinny być wykluczone ze stosowania niniejszej dyrektywy z racji charakteru swojej działalności lub wielkości swoich obrotów; dotyczy to niektórych działań pozostających poza sferą konkurencji lub takich, które są już objęte szczególnymi środkami wspólnotowymi, zapewniającymi odpowiednią przejrzystość, przedsiębiorstw publicznych należących do sektorów działalności, dla których powinno być wydane odrębne postanowienie, oraz tych, których działalność nie jest prowadzona na taką skalę, która usprawiedliwiłaby obciążenie administracyjne wynikające z zapewnienia przejrzystości;

niniejsza dyrektywa nie narusza innych postanowień Traktatu, w szczególności jego art. 90 ust. 2, art. 93 i 223;

przedsiębiorstwa, o których mowa, konkurują z innymi przedsiębiorstwami, zdobyte informacje powinny być objęte obowiązkiem tajemnicy zawodowej;

niniejsza dyrektywa musi być stosowana przy ścisłej współpracy Państw Członkowskich, i w miarę potrzeb korygowana w świetle doświadczenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewnią, żeby stosunki finansowe między władzami publicznymi i przedsiębiorstwami publicznymi były przejrzyste, jak przewidziano w niniejszej dyrektywie tak, aby wyraźne były następujące elementy:

- a) fundusze publiczne udostępniane bezpośrednio przez władze publiczne zainteresowanym przedsiębiorstwom publicznym;

- b) fundusze publiczne udostępniane przez władze publiczne za pośrednictwem przedsiębiorstw publicznych lub instytucji finansowych;
- c) rzeczywiste wykorzystanie tych funduszy publicznych.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- przez „władze publiczne” rozumie się:
władze państwowe oraz regionalne i lokalne,
- przez „przedsiębiorstwa publiczne” rozumie się:
każde przedsiębiorstwo, na które władze publiczne mogą, bezpośrednio lub pośrednio, wywierać dominujący wpływ z racji bycia jego właścicielem, posiadania w nim udziału kapitałowego, lub zasad, które nim rządzą.

Dominujący wpływ ze strony władz publicznych ma miejsce wówczas, gdy władze te, bezpośrednio lub pośrednio, w odniesieniu do przedsiębiorstwa:

- a) posiadają większą część subskrybowanego kapitału przedsiębiorstwa, lub
- b) kontrolują większość głosów przypadających na akcje wyemitowane przez przedsiębiorstwa, lub
- c) mogą mianować więcej niż połowę członków organu administracyjnego, zarządzającego lub nadzorczego przedsiębiorstwa.

Artykuł 3

Przejrzystość, określona w art. 1 stosuje się, w szczególności do następujących aspektów stosunków finansowych między władzami publicznymi i przedsiębiorstwami publicznymi:

- a) wyrównywanie strat operacyjnych;
- b) pozostawienie kapitału do dyspozycji;
- c) niepodlegające zwrotowi dotacje, lub pożyczki na uprzywilejowanych warunkach;
- d) przyznawanie korzyści finansowych przez zrzekanie się zysków lub zwrotu należnych sum;
- e) zrzekanie się normalnego zysku od wykorzystanych funduszy publicznych;
- f) kompensowanie obciążeń finansowych nakładanych przez władze publiczne.

Artykuł 4

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do stosunków finansowych między władzami publicznymi a:

- a) przedsiębiorstwami publicznymi, w odniesieniu do usług, których świadczenie nie może znacząco wpływać na handel między Państwami Członkowskimi;
- b) przedsiębiorstwami publicznymi, w odniesieniu do działalności prowadzonej w jednej z następujących dziedzin:
 - woda i energia, w tym w przypadku energii jądrowej - produkcji i wzbogacania uranu, przetwarzania napromienionych paliw oraz przygotowania materiałów zawierających pluton,
 - poczta i telekomunikacja,
 - transport;
- c) publicznymi instytucjami kredytowymi;
- d) przedsiębiorstwami publicznymi, których obroty netto nie osiągnęły kwoty 40 milionów liczonych w europejskiej jednostce rozliczeniowej w ciągu dwóch lat budżetowych poprzedzających rok, w którym fundusze, określone w art. 1 zostały udostępnione lub wykorzystane.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że informacje dotyczące stosunków finansowych określonych w art. 1 będą do dyspozycji Komisji przez pięć lat od zakończenia roku budżetowego, w którym to fundusze publiczne zostały udostępnione zainteresowanym przedsiębiorstwom publicznym. Jednakże, w przypadku wykorzystania tychże funduszy w późniejszym roku budżetowym, okres pięciu lat zaczyna się od końca tego roku budżetowego.

2. Państwa Członkowskie w przypadku, gdy Komisja uzna za niezbędne poprosić o to, dostarczą jej informacje określone w ust. 1 wraz ze wszelkimi niezbędnymi informacjami drugoplanowymi, w szczególności tymi, które odnoszą się do celów, do osiągnięcia których państwa dążą.

Artykuł 6

1. Komisja nie ujawni takich informacji dostarczonych jej na podstawie art. 5 ust. 2 w związku z objęciem tych informacji obowiązkiem tajemnicy zawodowej.

2. Ust. 1 nie stanowi przeszkody dla opublikowania ogólnych informacji bądź badań, które nie zawierają informacji odnoszących się do poszczególnych przedsiębiorstw publicznych, do których stosuje się niniejszą dyrektywę.

Artykuł 7

Komisja będzie regularnie informować Państwa Członkowskie o rezultatach stosowania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie podejmą środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 1981 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 czerwca 1980 r.

W imieniu Komisji

Raymond VOUEL

Członek Komisji

TABELA ZBIEŻNOŚCI

Projektowane przepisy ustawy o radiofonii i telewizji	Przepisy UE
Ustalanie jurysdykcji w ramach wewnętrznego porządku prawnego	
Art. 1 pkt 1 dot. art. 1a ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 2
Definicje sponsorowania i reklamy ukrytej	
Art. 1 pkt 2 lit. b) i c) dot. art. 4 pkt 7 i 11 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 1 pkt c) i d)
Kwota europejska	
Art. 1 pkt 4 dot. art. 15 ust. 3 i 4 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 4 ust. 1
Kwota audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych	
Art. 1 pkt 5 dot. art. 15a ust. 1 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 5
Definicja audycji europejskiej	
Art. 1 pkt 6 dot. art. 15b ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 6
Przerywanie audycji telewizyjnych reklamami i telesprzedają	
Art. 1 pkt 7 lit. a) dot. art. 16a ust. 4 i 5 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 11 ust. 3 i 4
Art. 1 pkt 7 lit. b) dot. art. 16a ust. 6 pkt 3 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 11 ust. 5
Zakaz nadawania reklam określonych produktów	
Art. 1 pkt 8 lit. a) dot. art. 16b ust. 1 pkt 1 ustawy (wyroby tytoniowe)	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 13
Art. 1 pkt 8 lit. a) dot. art. 16b ust. 1 pkt 2 ustawy (napoje alkoholowe)	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 15
Art. 1 pkt 8 lit. a) dot. art. 16b ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy (usługi medyczne i produkty lecznicze)	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 14
Zakaz nadawania reklamy ukrytej	
Art. 1 pkt 9 dot. art. 16c ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 10 ust. 4
Przepis szczegółowy dotyczący sponsorowania	
Art. 1 pkt 10 dot. art. 17 ust. 2 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 17 ust. 2 i 3
Ochrona małoletnich	
Art. 1 pkt 11 dot. art. 18 ust. 4-6 ustawy	Dyrektywa Rady 89/552/EWG zm. Dyrektywą PE i Rady 97/36/WE art. 22
Art. 1 pkt 20 dot. zmian w art. 53 ust. 1 ustawy	
Pomoc publiczna dla nadawców publicznych	
Art. 1 pkt 12 dot. art. 12 ustawy (określenie misji i zadań nadawców publicznych)	Dyrektywa Komisji 80/723/EWG w zw. z art. 86 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską uzupełniona Komunikatem Komisji Europejskiej o stosowaniu zasad pomocy publicznej do publicznych usług w zakresie nadawania programów (2001/C 320/04) pkt 33, 34, 36, 37, 44 i 53.
Art. 1 pkt 14 dot. art. 31 ust. 4-9 ustawy	
Art. 1 pkt 18 dot. art. 48 ust. 3 ustawy	
Art. 1 pkt 19 dot. art. 50 ust. 1 ustawy	
Zniesienie ograniczeń kapitałowych względem podmiotów z Europejskiego Obszaru Gospodarczego	
Art. 1 pkt 15 dot. art. 35 ust. 3 ustawy	Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską art. 56

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO

**PROJEKTU USTAWY
O ZMIANIE USTAWY O RADIOFONII I TELEWIZJI**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 21 października 2003 r.

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 21 października 2003 r.
4.	Tłumaczenie zweryfikowane właściwych postanowień Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską
5.	Tłumaczenie zweryfikowane dyrektywy Rady nr 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w wersji zmienionej dyrektywą Rady i Parlamentu Europejskiego nr 97/36/WE z dnia 30 czerwca 1997 r.
6.	Tłumaczenie zweryfikowane dyrektywy Komisji nr 80/723/EWG z dnia 25 czerwca 1980 r.
7.	Tabela zbieżności